

dwars

STUDENTENBLAD UNIVERSITEIT ANTWERPEN

**ALLES OVER
ONDERZOEK EN BIER!**

**IN 'T STAD MET
@TANGUYOTTOMER**

**TE KOOP:
HET BRANTIJSER?!**

IK PLAN, DUS IK BEN

beeld: Ine Cuypers
lay-out: Anne-Marie Dimitrov

"Ik heb geen planning", zei het konijn. "Ik ook niet", antwoordde een ander konijn instemmend. "Plannen is key. Ik plan, dus ik ben", stelde een derde konijn terwijl ze met haar poot paarse pastelmarkeerstift van haar vacht probeerde te wrijven. "Zonder te plannen lukt het me niet alles te doen wat ik wil", voegde ze toe. Het tweede konijn vroeg pesterig en suggestief: "En met een planning wel?", waarop het plankonijn toefaf: "Ook dan niet."

De 'Ik plan, dus ik ben'-club wordt, hoe dichter we bij de examens komen, groter en groter. Steeds meer van ons delen hun dagen in aan de hand van agenda's en planners.

Gisteren studeerde ik in de bib, mijn gedachten dwaalden af en mijn oren namen deel aan het gesprek naast me.

Twee vriendinnen praatten vol lof over hun *aesthetically pleasing* planning. Terwijl ik daar zat, probeerde ik me voor te stellen hoe gelukkig ik zelf zou worden van een duidelijke planning. Niet heel erg.

Zelf plan ik wel, maar niet overmatig. De onvoorspelbaarheid van het leven laat zich nu eenmaal niet vangen in een vakje. Daar in dat vakje zit vaak, bij mij en bij jou, het probleem. Het vakje laat geen ruimte voor emoties, moeheid, vrienden die plots bellen met nieuws over hun liefdesleven, je eigen liefdesleven of een eindeloos verlangen naar je bed. Een planning, leuk, maar dan? Weet jij het? Stuur een lezersbrief. Weet je het niet? Stuur dan geen lezersbrief, zou gek zijn.

"Vind jij de examenperiode eigenlijk spannend?", onderbrak het konijn het gesprek in de hoop op een medestander. "Nee, ik ben geen stresskip", antwoorde het andere konijn. "Er zit nog wel veel tussen iets spannend vinden en een stresskip zijn. Het is niet zwart-wit", deelde het derde konijn terwijl ze bijna alle markeerstift van haar vacht had gewreven.

Al bijna breekt de grand finale van het eerste semester aan: nachtelijke – of ochtendlijke, dat werkt bij mij vaak beter – studeersessies zullen de hiaten in je kennis – excuseer: in je huidige planning – moeten opvullen. Adem diep in en denk eraan: een stresskip is niet per se overspannen en een angsthaas kan ook succesvol zijn. En adem uit. Toch tweede zit? Geen zorgen. Je kan altijd nog bierbrouwen en vice-rector worden, heb ik deze editie geleerd.

Thijs van Dam,
hoofdredacteur

Dam

4	interview met vicerector Maarten Weyn
7	ehbo'en op campus
8	waar ligt de grens van academische vrijheid?
10	inzoomen op de nieuwe elektronenmicroscoop
14	straatpoëzie
16	oude studenten hebben ook bestaansrecht?
17	opinie: leren autorijden steeds te duur!?
20	de Grote Studentenbevraging
22	Europalia
23	column: is samenwerken samen werken?
26	exporeview van <i>It Goes Without Saying</i>
28	ALSC help, ik word aangeklaagd
30	welke matcha wint?
31	de beste sportbeha volgens UAntwerpen
32	getuigenis over psychiatrie
34	studentenjobdrama
36	recensie ² : <i>Frankenstein</i>
38	gratis(!) filmtips

INHOUD

12 BeroepsBelg Tanguy

BeroepsBelg Tanguy Ottomor vertelt in een openhartig gesprek met *dwars* over (het ontstaan van) zijn liefde voor Antwerpen.

18 het Studentenoverlegcomité

Wat gebeurt er op Middelheim? Wanneer komt de nieuwe feestzaal er? En is Het Brantijser echt nodig?

40 puzzels en memes

44 *dwars* door de Wetstraat

45 haatfabriek

46 het laatste woord

47 poëzie: *mozaïek*

ALLES OVER ONDERZOEK EN BIER

MET VICERECTOR MAARTEN WEYN

De rector en zijn team. Het zijn belangrijke mensen die veel weten, doen en vergaderen. Maar wat doen ze nu echt? Hoe kijken ze naar de problemen binnen en buiten onze universiteit? In een openhartig gesprek met *dWArS* vertelt vicerector Onderzoek en Impact Maarten Weyn over zijn eerste jaar als vicerector, zijn visie als onderzoeker en de verrassende voordelen van bierbrouwen.

Wat is de visie van UAntwerpen op onderzoek?

Als universiteit willen we impact hebben en op een nuttige manier bijdragen aan de wetenschap en de maatschappij, zowel nationaal als internationaal. We willen kritisch naar bestaand onderzoek kijken en het verbreden. Als dynamische universiteit willen we dat ook interdisciplinair doen. Tegelijkertijd gaat het niet enkel om kennisontwikkeling. Terwijl je onderzoek doet, ontwikkel je ook talent: je leert data analyseren, experimenten uitvoeren en je ontwikkelt soft skills. Die twee samen willen we zoveel mogelijk binnen het kader dat er is – mensen, budgetten, locaties, ... – stimuleren.

We zetten ook sterk in op het versterken van onze externe link. Meer dan maandelijks zit ik samen met alle andere spelers van het Vlaamse onderzoeks-ecosysteem op het kabinet van minister-president Diependaele om onderzoek meer vanuit de regio te bekijken: hoe kunnen we samen, als regio, vooruitgaan? We willen zoveel mogelijk samenwerken. Vroeger was dat niet altijd het geval. Ook budgettair is dat belangrijk. Het heeft geen zin dat wij hier veel geld investeren in een bepaalde grote onderzoeksinfrastructuur als die al ergens anders staat. We gebruiken het geld dan beter voor infrastructuur die hier wel uniek kan zijn.

Een belangrijk speerpunt tijdens de campagne van rector Herwig Leirs was het verminderen van de interne competitie. Hoe gaat het daarmee?

Er waren eigenlijk twee oorzaken van interne competitie. Wanneer je een intern doctoraatsproject indiende, schreef je een heel onderzoeksplan. Intern werd dat geëvalueerd en een ranking opgesteld. Op basis daarvan werden dan bestaande budgetten toegekend. Ten eerste kostte dat intern veel tijd: er is maar een beperkt aantal leescommissies die over brede domeinen evaluaties moeten doen. Daarbij zagen we ook dat wanneer onderzoek inhoudelijk minder

goed te vergelijken is, er veel naar het cv van de promotoren werd gekeken. We hadden ook een vergelijkbaar traject voor grotere onderzoeksprojecten. Ook dat hebben we afgeschaft. Beide zijn vanaf 2026 vervangen door de zaai-financiering. Als je bewezen hebt dat je onderzoek kan doen, kan je een ticket – en daarmee dus geld – krijgen om zelf (samen met anderen) onderzoek te doen. Zo willen we bottom-upinitiatieven stimuleren, zonder interne competitie.

Hoe bent u vicerector geworden?

Herwig en ik zijn samen founders van een spin-off, loSA (Internet of Small Animals). Daar zijn we bezig met trackers die heel kleine dieren kunnen tracken. Samen met de andere co-oprichters hadden we een vergadering en we wilden daarna nog even iets eten. We zaten in een pizzeria toen Herwig vroeg: "Zou vicerector Onderzoek iets voor u zijn?" Ik heb dat toen eigenlijk weggelachen. "Zot", zei ik.

Pas tijdens de zomer daarna heb ik Herwig een berichtje gestuurd om te vragen of dat eigenlijk een serieus voorstel was. Toen bleek van wel, ben ik met een aantal mensen van de universiteit gaan praten om te horen: wat is die job juist, is dat combineerbaar met andere dingen, kan ik dit? Daarna heb ik met Herwig veel gepraat om te kijken of onze visies matchen. Ik heb er ook lang met mijn vrouw over gepraat. Het is natuurlijk belangrijk dat je nog een gezin overhoudt na zo'n tijdperk.

Zijn er dingen die u in uw eerste jaar als vicerector hebben verrast?

De externe rol van een vicerector Onderzoek is enorm groot. Ik had eigenlijk vooral de interne rol bekeken, maar ik zit zeer regelmatig samen met externe partners zoals onderzoekscentra, collega's van andere universiteiten of politieke beleidsvertegenwoordigers. Dat is wel iets wat nieuw is voor mij. Vorige maand ben ik bijvoorbeeld mee op economische missie geweest naar Californië met de kroonprinses en verschillende ministers. Je merkt dan wel dat er als vicerector deuren opengaan die normaal gesloten blijven.

Je wordt ook ineens in allerlei andere zaken geworpen, zoals het feit dat je als vicerector mee een organisatie van vijf- à zesduizend mensen leidt. Daarnaast is er ook plots iemand die je agenda helemaal beheert, wat eigenlijk wel bizar is, want ondertussen kent Sandy – mijn assistente – meer van mijn leven dan mijn eigen vrouw.

U bent zelf actief in een grote onderzoeksgroep. Hoe is het om nu aan de andere kant te staan als vicerector Onderzoek?

Nu ik een breder zicht heb op het waarom van bepaalde zaken klaag ik toch veel minder. Als onderzoeker kan het vervelend zijn wanneer iets niet werkt of niet georganiseerd is zoals je wil, maar meestal zijn hier – weet ik nu, meer en meer – goede of historische redenen voor. Als het een slechte reden is en verandering haalbaar is, dan kan je er wel iets aan doen. De grootste beperking van mensen is hun eigen fantasie: ze blijven soms te veel in hun eigen denkkader vastzitten omdat ze dat kennen.

Doorgaan op traditie is iets wat je te veel ziet binnen organisaties. Je kent misschien wel het verhaal over aapjes in een kamer met een paal en bananen. In het midden van die kamer staat er een paal met daarbovenop bananen, maar op die paal staat elektriciteit. Eerst proberen de aapjes de bananen te pakken door naar boven te klimmen, maar elke keer dat ze de paal raken, krijgen ze een schok. Na een tijdje komt er dus geen enkele aap meer bij de paal. Daarna vervangen de onderzoekers de aapjes één voor één totdat op een gegeven moment alle aapjes zijn vervangen en geen enkel aapje nog weet dat er op de paal elektriciteit staat. Toch is er geen enkele aap die nog naar boven probeert te klimmen. Alle aapjes hebben elkaar aangeleerd dat ze de paal niet >

mogen aanraken, maar niemand weet nog waarom. Dat gebeurt soms ook in organisaties. Er wordt te weinig de vraag gesteld: waarom doen we dit nu op deze manier? In veel vergaderingen leg ik daarom bewust zaken waarvan we de conclusie eigenlijk al weten toch op tafel, zodat iedereen tenminste begrijpt waarom we het op een bepaalde manier doen.

Het voordeel is dat je als professor, onderzoeker, onderzoeksgroep leider en vicerector de verschillende kanten kent en dus in staat bent om een aantal zaken te relativiseren. Je hebt namelijk maar 24 uur per dag en zeven dagen per week en je moet proberen daar het meeste uit te halen.

U zegt dat een dag maar 24 uur telt. Heeft u nog tijd om bier te brouwen?

(lacht) Ik heb dit jaar maar één keer bier gebrouwen; ik heb er nu eigenlijk geen tijd meer voor. Ik heb vorig jaar wel mijn boek *Bier!?* afgewerkt. Door dat boek te schrijven, heb ik een enorme waardering gekregen voor geschiedenis. Wat er vroeger is gebeurd, heeft allemaal impact op wat er nu is. De Natufiërs van 13.000 jaar geleden en later de Egyptenaren hebben bijvoorbeeld impact op het bier dat wij nu hier drinken. Er zijn veel dingen die wij nu doen en normaal vinden, maar die zijn ontstaan uit toevalligheden of zaken waar we in het verleden geen controle over hadden. Ik ben mijn werk daardoor meer gaan bekijken zoals de *Wat Als?*-serie. Wat zou nog kunnen en hoe kunnen wij dat mogelijk maken?

Het is nooit zo bedoeld, maar het blijkt de beste *networking tool* ever. Het is een manier om met mensen in gesprek te raken; zodra zij horen dat je bier brouwt, ontstaat er vanzelf een conversatie. Zo leg je linken en vorm je een netwerk van mensen

die je kan opbellen om vragen te stellen of gedachten mee uit te wisselen. Dat is enorm waardevol en hoe diverser dat netwerk, hoe plezieriger.

Heeft u nog advies voor studenten?

Ik was eigenlijk zelf een heel slechte student. Op mijn achttiende ben ik begonnen met Informatica, maar ik had toen ook mijn eerste eigen bedrijf opgericht, was groepsleider in de KSA, had mee de VSK (Vlaamse Scholierenkoepel) opgericht en was voorzitter van de Europese overkoepelingen daarvan. Na een paar tweede zitten had ik in het derde jaar door dat dat in combinatie met Informatica te moeilijk was. Ik ben toen aan de hogeschool Industrieel Ingenieur gaan studeren. Ook toen vond ik het plezant om veel dingen te combineren. Ik had zoiets van 'als ik erdoor ben, is het goed genoeg'. Tot het allerlaatste jaar: daar wilde ik laten zien wat ik kon. Ik ben uiteindelijk afgestudeerd met grootste onderscheiding en heb daarna een doctoraat Informatica gedaan. Bepaal zelf waar je op focust en als je je studies met bepaalde passies kan combineren, dan ga je nog keiver geraken. School is niet alles, passie wel. Beslis niet blindelings waar je naartoe wil gaan, beslis welke opportuniteiten je wil openhouden. Loop je traject, amuseer je, maar als je iets doet: ga er dan ook echt voor. □

**tekst: Lena Bernaerts
en Thijs van Dam
beeld: UAntwerpen (extern)
lay-out: Lena Vercammen**

MET SPOED TE BESPREKEN

Stel je voor: je zit midden in je drukke lesweek en wordt ziek op de campus. Je wordt duizelig, je krijgt koorts tijdens een college of maakt een val die niet alleen gênant, maar ook nog eens enorm pijnlijk is. Wat moet je doen? Bij wie kan je terecht en welke faciliteiten biedt UAntwerpen voor medische problemen?

"Uit de Grote Studentenbevraging blijkt dat studenten weten dat ze voor dit soort situaties terecht kunnen bij het STIP", vertelt Nour, Stuver in de Stuvoraad. Het STIP, eigenlijk het Studenteninformatiepunt, lijkt zelf minder op de hoogte van hoe ze precies moeten handelen of naar wie ze kunnen doorverwijzen bij medische vragen. Toen een student op de Stadscampus flauwviel en medestudenten gingen informeren of er iemand was die hen kon helpen, kregen ze van drie medewerkers drie verschillende antwoorden: "Ja", "Nee" en "Geen idee". Ook andere anekdotes die onze redactie bereikten, over verstuite enkels en kleine brandwonden, eindigden met geïmproviseerde spoedprocedures zoals erwtes uit de diepvries en zelfstandige tripjes naar de apotheker.

huisartsenlijst heeft check-up nodig

Communicatie rond medische gezondheid loopt dus niet altijd vlot. Dat valt ook op wanneer je via het Studentenportaal het netwerk van huisartspraktijken raadpleegt. Die praktijken houden plaatsen vrij voor Antwerpse studenten. De lijst is echter inaccuraat en verouderd: huisartsen die niet langer plaatsen vrijhouden, staan nog steeds vermeld op de site. De Associatie Universiteit & Hogescholen Antwerpen (AUHA) beheert die lijst voor alle studenten in de stad. "De Studentenraad is op de hoogte van de onvolledige lijst en heeft dat gemeld aan de AUHA. Zij zijn momenteel bezig met de nodige updates", legt Nour uit.

infrastructuur in de wachtzaal

Niet enkel de communicatie verloopt stroef, er zijn ook infrastructurele problemen. Zo is er geen plek om even neer te liggen als je ziek of onwel wordt. "Er zijn momenteel geen ziekenbedjes of plaatsen waar je tijdens een crisissituatie even terecht kan als student", vertelt Blomme Van Hul, Coördinator Sociale Zaken bij de Studentenraad. "We hebben dit probleem aangekaart bij de universiteit, maar krijgen als antwoord dat het een mooi idee is, maar dat het niet gaat." Zo zouden er onvoldoende middelen en ruimte zijn en kan een student met een hulpvraag niet zomaar alleen gelaten worden.

onze diagnose

Er is sprake van structurele problemen en miscommunicatie. Het ontbreken van ziekenbedden vergt creatieve oplossingen, tijd en middelen. Het gebrek aan duidelijke communicatie en het verwaarlozen van een verouderde lijst met huisartspraktijken zijn daarentegen onaanvaardbaar. De kern van het probleem ligt niet louter bij het ontbreken van voorzieningen, maar ook bij toegankelijke en correcte informatie. Het is wél mogelijk om deze problemen op te lossen op korte termijn. Studenten moeten kunnen vertrouwen op de kanalen die hen doorverwijzen bij medische problemen, in plaats van dat ze daar nog meer hoofdpijn van krijgen. □

tekst: Renzo Moons en Stien Loos
beeld: Silke Ramaekers
lay-out: Thijs van Dam

OP DE GRENS VAN ACADEMISCHE VRIJHEID

Wat betekent academische vrijheid precies? Zijn er grenzen aan academische vrijheid, en hoe verhoudt ze zich tot de vrijheid van meningsuiting? Met die vragen in het achterhoofd trok dwaars naar de gespreksavond. De twee uur durende dialoog op donderdag 13 november werd georganiseerd door Centrum Pieter Gillis, dat zich inzet voor actief pluralisme aan UAntwerpen. Maar wat een open uitwisseling over de betekenis van academische vrijheid moest worden, ontaardde snel in een fel en ongemakkelijk eenzijdig debat tussen de moderator en de panelleden.

Rector Herwig Leirs opende de avond met een plechtig statement: "Ik denk dat dit een hele boeiende avond wordt. Academische vrijheid is een onderwerp dat ook mij nauw aan het hart ligt. Vrijheid," stelde Leirs, "moet vanzelfsprekend zijn aan universiteiten, ook bij uitspraken die tegen heersende opvattingen ingaan."

academische vrijheid?

Ik hoor je al denken: "Wat is academische vrijheid?" Panellid Patrick Loobuyck, moraalfilosoof en tevens verbonden aan Centrum Pieter Gillis, legt het je uit: "Academische vrijheid is de vrijheid die we als academici hebben om ons werk goed te doen. Het is een moreel en conceptueel principe. Daarnaast is academische vrijheid ook een collectief recht. Universiteiten mogen zichzelf organiseren en professoren mogen ook kritiek uiten op de instelling als ze dat willen." Loobuyck stelt verder dat academische vrijheid er ook voor zorgt dat academici vrijuit kunnen deelnemen aan het publieke debat.

Na deze inleiding was het tijd voor een eerste korte tussenkomst. Blomme Van Hul, Coördinator Sociale Zaken bij de Studentenraad, begon haar pleidooi krachtig: "Ik kom een statement geven. Academische vrijheid is een van de belangrijkste pijlers van onze democratie. Oncomfortabele vragen moeten gesteld worden." Nog voor ze goed op dreef was, werd Blomme onderbroken

door moderator Joël De Ceulaer: "Kun je daar eens een voorbeeld van geven?" Daarmee was de toon voor de avond gezet. Blomme gaf moedig een voorbeeld en vervolgde haar tussenkomst alsof er niets gebeurd was. De zaal bleef echter achter met één centrale vraag: "Hoe ver reikt academische vrijheid?"

Dat thema kwam tijdens de avond veelvuldig aan bod. Jasper Van Steenberghe, jurist, stelde dat academische vrijheid een "kwalitatieve verbijzondering" is van de vrijheid van meningsuiting, waardoor academische vrijheid enerzijds een verbreding en anderzijds een vernauwing is van vrijheid van meningsuiting. "Er zijn kwaliteitsvereisten verbonden aan academische vrijheid. Dat betekent dat je niet zomaar alles mag zeggen, maar wanneer je op basis van degelijke academische methoden werkt, mag er heel veel", aldus van Steenberghe.

debat uit zicht

Na die uiteenzetting barstte de strijd los. De Ceulaer was met momenten storend in zijn rol als 'kritische' moderator. Hij onderbrak de panelleden veelvuldig en gaf ongepaste opmerkingen genre: "Dat moet je dan toch maar eens lezen", waardoor de panelleden en het publiek geërgerd en vol ongemak achterbleven. De moderator probeerde zich nog te verdedigen door te zeggen dat hij "toch

een beetje advocaat van de duivel moest spelen”, waarop de panelleden zich verenigden en de ‘kritische opmerkingen’ van de journalist in twijfel trokken. Keer op keer werd de grond te warm onder de voeten van De Ceulaer; waardoor hij met een slap excuus over tijdsgebrek maar al te graag wilde overgaan naar het volgende thema. Dat belemmerende scenario deed zich, zoals je al vermoedt, gedurende het debat meerdere keren voor, waardoor de essentie bij momenten verloren ging.

gevoelig en actueel

Een volgend gevoelig en actueel thema dat aanbod kwam, was het begrip genocide en hoe daarover gesproken wordt. Grondwetspecialist Patricia Popelier ging daar dieper op in. Ze stelde dat het begrip genocide in het publieke debat “perfect legitiem” is, maar dat grondwetspecialisten en juristen voorzichtig moeten omgaan met de term en het best wachten op een uitspraak van het Internationaal Gerechtshof, vooraleer ze de term zelf gebruiken. Na de juridische uiteenzetting was het tijd om het debat weer breder open te trekken.

Sam Smit, domeincoördinator van Gelijke Kansen en Diversiteit van UAntwerpen, vatte het debat kort samen in de tweede tussenkomst: “Ik ben voorstander van veel verschillende geluiden in het debat. Ook als het schuurt, is academische vrijheid zeer essentieel.” Na de interventie van Smit greep De Ceulaer opnieuw zijn kans om te provoceren. Nog voor Smit weer op zijn plaats zat, vroeg de moderator: “Mag ik een kwetsend grapje maken?” De zaal leek verontwaardigd, Smit stemde in. De moderator stelde zonder filter: “Ik ben altijd blij als witte mannen het opnemen voor minderheden.” De uitspraak van de journalist illustreerde hoe dun de grens is van het verantwoordelijk omgaan met vrijheid van meningsuiting. De wenkbrauwen werden – opnieuw – gefronst en met een collectieve zucht gingen we weer verder met het thema van de avond: academische vrijheid.

tekst: **Samuël van Dam en Stien Loos**
beeld: **Hanne Colémont**
lay-out: **Anne-Marie Dimitrov**

ambigu diversiteitspleidooi

Historicus Bert De Munck stelde dat academici vanuit hun expertise moeten deelnemen aan het publiek debat, onder meer om de diversiteit aan perspectieven te verbreden. Ook Loobuyck sloot zich daarbij aan: “In het publieke debat moeten academici het eenheidsdenken, dat bijvoorbeeld in de media ontstaat, uitdagen. We hebben veel vrijheid, maar daar komt ook veel verantwoordelijkheid bij kijken.” Verder merkte hij op: “Het eenheidsdenken vormt ook binnen universiteiten een valkuil. Het is belangrijk dat ook daar verscheidene perspectieven bestaan die elkaar uitdagen en wijzen op elkaars blinde vlekken.”

Bij het schrijven van dit stuk viel het d^wars op dat de diversiteit die meermaals aan bod kwam in het debat, binnen het panel grotendeels ontbrak. Alle sprekers hadden een achtergrond in de humane en sociale wetenschappen. Hiermee rijst de volgende vraag op: wanneer kijken we over deze hokjes heen en gaan we in gesprek met de verdwaalde bètaproffen? En misschien nog wel belangrijker: hoe representatief is een debat als alle panelleden dezelfde achtergrond hebben? □

EMAT BOUWT AAN DE TOEKOMST VAN

Wat is de kleinste structuur die je al eens hebt gezien? Een menselijk haar? Misschien zelfs een cel of een bacterie? Best al wel klein toch? Wat als ik je vertel dat aan de onderzoeksgroep EMAT (Elektronenmicroscopie voor Materiaalonderzoek) op Campus Groenenborger microscopen gebruikt worden waarvoor deze structuren zelfs te groot zijn? Hier gebruiken ze namelijk elektronen om een van de kleinste structuren in het universum waar te nemen: atomen! ~~d~~Wārs trok daarom naar Gebouw X om eens een kijkje te nemen achter de schermen en om te praten met professoren Sara Bals en Johan Verbeeck over hun meest recente speeltje: een nieuwe elektronenmicroscop.

tot op de limieten van de fysica

De lichtmicroscopen, waar je in het middelbaar cellen mee waarnam, gebruiken – niet verbazingwekkend – licht om dat te verwezenlijken. De resolutie van zo'n microscoop wordt beperkt door de golflengte van het zichtbare licht, wat ongeveer een honderdste is van de dikte van een menselijk haar. Dat komt niet omdat we slecht zijn in het maken van microscopen, maar het is een fundamentele limiet van de fysica. De afmetingen van een cel zijn gemiddeld tien keer groter dan die resolutie, dus voorlopig heb je nog geen fysicawetten gebroken tijdens je biologieles. Atomen daarentegen hebben een gemiddelde grootte die duizend keer kleiner is, waardoor ze onzichtbaar zijn. Je kan het vergelijken met golven op zee: grote schepen (de cel in deze analogie) beïnvloeden de golven duidelijk terwijl kleine bootjes (de atomen) nauwelijks de vorm van de golf veranderen.

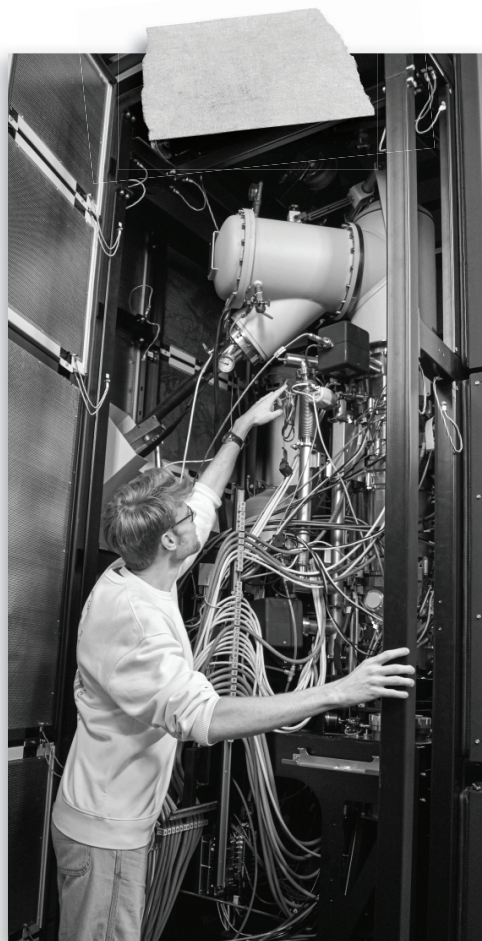
Kunnen atomen dan nooit waargenomen worden? Jawel, en de oplossing is heel simpel: gewoon kleinere golven gebruiken. Om de hoogste resolutie te bereiken, worden elektronen gebruikt. Je weet wel, die kleine negatieve deeltjes die rond atoomkernen draaien. "Maar, als elektronen deeltjes zijn, hoe hebben ze dan een golflengte?", vraagt de aandachtige lezer zich nu af. Wel, je fysicaleerkracht heeft tegen je gelogen, want elektronen zijn zowel deeltjes als golven! Dit fenomeen heet de golf-deeltjes-dualiteit – vraag er gerust je lokale fysicus over uit. De golflengte van deze elektronengolven is ruim klein genoeg om atomen in beeld te brengen. Echter, waar licht gemakkelijk te sturen is met glazen lenzen, vragen elektronen complexe apparatuur die al snel een hele kamer vult en bovendien nog propvol zit met allerlei technische snufjes. Professor Bals stelt het als volgt: "Een elektronenmicroscop is niet alleen een heel groot vergrootglas, eigenlijk is het een labo op zich." En al die snufjes zijn broodnodig, want alles om ons heen is in feite materiaalwetenschap, en om die echt te begrijpen – en verbeteren – moet je tot op microscopisch niveau kunnen kijken. "Neem een simpele balpen. Pas als je tot op microstructuurniveau kijkt, beseft je hoeveel materiaalkunde daarin zit en waarom elk onderdeel precies zo gemaakt is." Professor Verbeeck gaat verder: "Hetzelfde geldt voor een smartphone; die zit tjokvol technologie. Elk minuscuul onderdeel, van het scherm tot de batterij, steunt op jaren materiaalonderzoek."

ELEKTRONENMICROSCOPIE

nieuw speelgoed

In het X-gebouw staan drie elektronenmicroscopen waarmee subatomaire resolutie mogelijk is en daarmee staat EMAT mee aan het voorfront van materiaalkarakterisatie binnen Europa. Momenteel zijn de werken volop aan de gang voor het installeren van een gloednieuwe microscoop, eentje waarin materialen onderzocht kunnen worden met zowel elektronen als laserlicht. "Daarmee combineren we de resolutievoor- delen van elektronen met de interactie-eigenschappen van licht", verklaart professor Verbeeck. "Zo kunnen we een microscopisch proces bestuderen, bijvoorbeeld een katalytische reactie, terwijl het gebeurt." Daarnaast zal het ook mogelijk zijn om monsters in hun natuurlijke vloeibare of gasomgeving te onderzoeken, terwijl dat voor gewone experimenten noodgedwongen onder vacuüm gebeurt. "Waarnemingen in een andere omgeving kunnen al wel even, maar de additie van het laserlicht maakt deze microscoop uniek in de wereld", aldus professor Bals.

Wat kost deze vernieuwing? De marktprijs voor zo'n nieuw toestel is maar liefst zeven miljoen euro, en het komt ook niet kant-en-klaar. De ruimte waar de microscoop in komt te staan moest speciaal voorbereid worden om alle storende invloeden van buitenaf, zoals trillingen of temperatuurschommelingen, zoveel mogelijk buiten te sluiten. "De resolutie van dat ding is onvoorstelbaar klein als je dat vergelijkt met de dagelijkse wereld", verklaart professor Verbeeck. "Telkens als er een grote wagen door de Craeybeckxtunnel rijdt, verstoort dat het aardmagnetische veld al voldoende dat we het kunnen merken."

EMAT's diepe zakken

De financiering van zulke onderzoeksinfrastructuren gebeurt in Vlaanderen traditioneel vanuit het Fonds Wetenschappelijk Onderzoek – Vlaanderen (FWO). EMAT biedt echter een internationale service aan onderzoekslabo's in Europa, waardoor er ook getapt kon worden in de fondsen van Europese projecten.

Een deel van de funding kwam ook vanuit de industrie, waar EMAT vaak mee in contact staat. "Het contact met industrie is van groot belang. Er gebeuren ongelooflijk veel coole dingen. Als je er niet mee oppast, zijn wij daar als unief totaal van afgesloten", zegt professor Bals. "Met onze samenwerkingen proberen we altijd verder te gaan dan wat de standaard is en op die manier genereert dat dan succes en geld."

Met de komst van de nieuwe microscoop en de nauwe samenwerking met de industrie en internationale partners blijft EMAT niet stilstaan. De onderzoeksgroep kijkt resoluut vooruit, met een duidelijke ambitie voor de toekomst. Professor Bals concludeert: "We willen blijven inzetten op innovatief onderzoek, projecten waar niemand anders zich aan durft te wagen. Maar even belangrijk is dat onze ideeën niet in een paper blijven steken, maar ook hun weg vinden naar de maatschappij." □

**tekst, beeld en lay-out:
Bjorn De Busschere**

ANTWERPEN DOOR DE OGEN VAN BERO

Geen Belg – en zeker geen Antwerpenaar – kan nog om Tanguy Ottomer heen. Wanneer de BeroepsBelg eenmaal op je FYP verschijnt, blijven niet alleen zijn interessante feitjes nazinderen, maar ook zijn jingle. dwars sprak met de geboren Antwerpenaar over zijn liefde voor 't Stad en haar mooiste en vaak nog onbekende plekjes.

behalve simpel. Nadat ik het nieuws had gebracht aan het thuisfront ben ik direct gaan werken. Ik heb allerlei soorten jobs gehad. Allemaal in Antwerpen, dat wel. Je kunt het zo gek niet bedenken."

onoverwinnelijke liefde

We bevinden ons op de Vrijdagmarkt tussen de drukpersen en pintjes met de, voor ons, bekendste stadsgids van Vlaanderen: Tanguy Ottomer. De BA'er is dolenthousiast en vertelt graag over zijn connectie met zijn stad: "Ik ben geboren binnen de oude stadsomwalling van Antwerpen in een materniteit." De onoverwinnelijke liefde voor Antwerpen begon al vroeg. Op zijn zesde, tijdens een beklimming van de Boerentoren, sloeg die liefde voor het eerst toe. Hij kwam boven en kreeg niet alleen vlinders in zijn buik van de hoogte: "Ik stond daar en dacht: 'Wow, wat is dit voor een stad?' Het uitzicht was geweldig en ik kon elk plekje zien. Vanaf dat moment is het allemaal echt begonnen."

Tot hij op zijn 26e – met pijn in zijn hart – Antwerpen inruilde voor de liefde in Berlijn. De romantiek in Berlijn viel tegen. "Toen de Duitse romantiek gedaan was, dacht ik: 'fuck Berlijn'. Soms moet je iets verlaten om de liefde, voor iets of iemand, te voelen. Ik ging terug naar mijn échte liefde en zette concrete doelen voor mezelf: 'Binnen nu en een jaar geef ik rondleidingen en heb ik een boek geschreven.' Die heb ik allebei kunnen afvinken", aldus een trotse Tanguy. Na zijn omreis begon Tanguy de stad met eigen ogen te ontdekken en voelde hij hoe Antwerpen groot en klein tegelijk kon zijn.

doctoraat in de antwerpologie

Op zijn achttiende was Tanguy klaar met het schoolsysteem. "Ciao", zegt hij droog. "Ik heb niets gestudeerd en mijn school zelfs niet afgemaakt." Eenmaal buiten school moest zijn werkelijke leerschool nog beginnen. "Mijn echte opleiding? De school van het leven." En dat blijkt. Tanguy overlaadt ons met weetjes over de koekenstad.

Waar heeft deze wandelende Antwerpse encyclopedie dat allemaal geleerd? "Ik heb mezelf alles aangeleerd. Veel lezen, veel uitproberen en natuurlijk heel veel rondwandelen." Toch was het niet altijd even gemakkelijk vertelt hij: "Om op je achttiende tegen je moeder te zeggen 'ik ga stoppen', is alles-

een metropool op zakformaat

"Antwerpen is een dorp in een stad. We hebben het gevoel van een metropool op zakformaat. Iedereen kent elkaar en de Vrijdagmarkt is nog het grootste dorp van allemaal. Ik heb hier zelf elf jaar gewoond, dus ik kan het weten." Tanguy vervolgt: "Je hebt eigenlijk alle voordelen van een grootstad: zowel culinair als cultureel. Bovendien staan we ook internationaal hoog aangeschreven; met onze haven, de diamanten en de mode." Tanguy doet er nog een Antwerps schepje bovenop: "We zitten ook nog eens in het centrum van Europa. In iets meer dan een uur sta je in Amsterdam, in twee uur in Parijs en Londen. Wat wil je nog meer?" En die charme van Antwerpen wil hij ook studenten laten voelen.

EPSBELG TANGUY OTTOMER

als wilde boef door 't Stad

Dat er in Antwerpen veel te beleven is, twijfelt Tanguy niet aan. Toch concentreren veel studenten zich nog enkel binnen de befaamde Stadscampusdriehoek tussen het Hof van Liere, de Ossenmarkt en de Paardenmarkt. Tanguy doet evenwel een poging om je uit je cocon te trekken: "Ga op ontdekking! Iedereen heeft toch een fiets?" Wij knikken beleefd. "Nou, gebruik die dan, pak je fiets en rijd als een wilde boef door de straten. Drink een pint of een koffietje en geniet van de Antwerpse zon. Op die manier kun je zo veel leuke plekken ontdekken."

Tanguy's classics

Voor Tanguy zijn de parken en musea de klassiekers. "Mijn favoriete parken zijn het Nachtegalenpark, Park Den Brandt en het Middelheimpark. Dat is zo'n *schone* wandelroute." Voor iemand op een buitencampus is dat goed te doen, maar voor een Stadscampusser is dat een dagtrip. Ook hier heeft de fanatieke Antwerpenaar een oplossing voor. De BeroepsBelg hint naar de Vrijdagmarkt, volgens hem ook leuk op een maandag: "Kijk om je heen. Dit is toch een *schoon* plein? Sinds 1549 wordt hier iedere vrijdag een markt georganiseerd tot 13u. De Vrijdagmarkt is echt een aanrader! Ook voor de portemonnee. Zelf heb ik hier weleens meubels met karakter voor een paar tientjes gescoord."

de leerschool van de BeroepsBelg

Na alle anekdotes, inspirerende verhalen en Antwerpse fierheid beschrijft Tanguy in één zin wat hij hoopt te bereiken: "Ik wil de mensen uit Antwerpen en daarbuiten de stad laten appreciëren via verhalen die Antwerpen tot leven brengen." We hebben goed naar Tanguy geluisterd en doen een poging het ons eigen te maken. □

tekst: Bjorn De Busschere
en Samuël van Dam
beeld en lay-out:
Bjorn De Busschere

Zara-gebouw

Sta je op de Meir bij de Zara te wachten en kijk je omhoog? Het iconische gebouw, oorspronkelijk van de Imperial Continental Gas Association (1898), valt op door zijn indrukwekkende trap en gevel. Vier beelden vertellen de geschiedenis van verlichting, van prehistorische fakkels tot negentiende-eeuwse gasbekkens. Allemaal in één oogopslag te bewonderen.

putdeksel van Frituur n°1

Kijk eens naar de straatstenen bij Frituur n°1 in de Hoogstraat. Wat lijkt op gewone stenen, is onderdeel van een uniek uitwisselingsproject met Amsterdam: beide steden wisselden hun straatstenen uit als kunstzinnige knipoog naar elkaar.

papegaai in Centraal Station

Ren je naar de trein en kijk je omhoog bij de centrale trap? Linksboven zit een sierlijk papegaaitje in het metaalwerk, een herinnering aan een ontsnapt dier uit de Antwerpse Zoo in 1905.

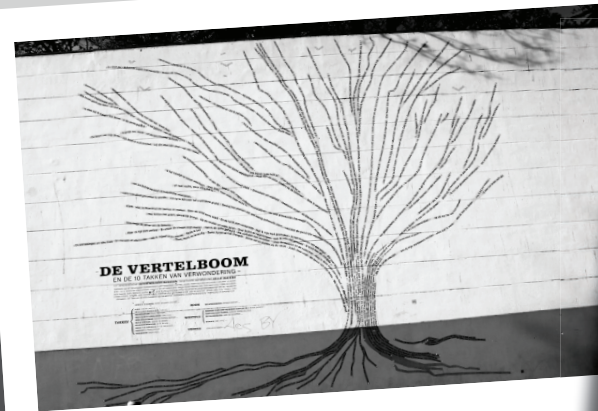
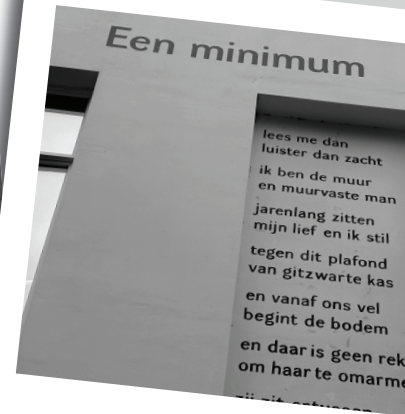

ANTWERPEN BRUIST VAN DE POËZIE

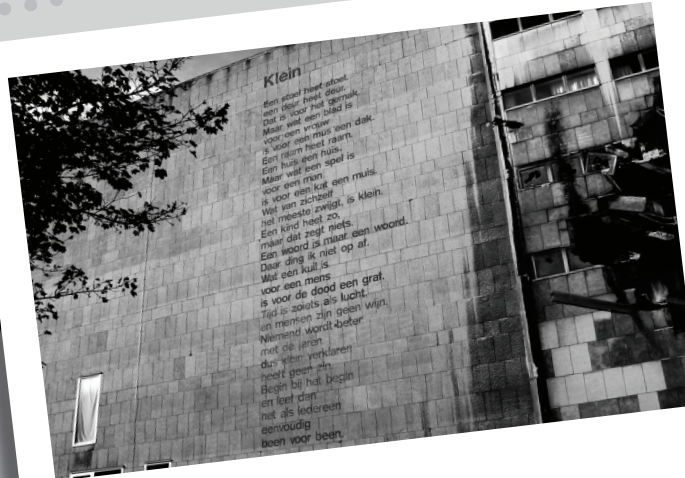
Wie op zoek is naar een poëtisch rustmomentje hoeft niet ver te zoeken: de stad Antwerpen zit vol gedichten die je onderweg zomaar kan tegenkomen. Daarom neemt **dWARS** je mee op een wandeling langs een aantal mooie stukjes straatpoëzie in de stad.

We starten onze route op de Wapper, een gezellig plein centraal aan de Meir dat ook wel wat poëzie te bieden heeft. Tussen het Rubenshuis en het Paleis op de Meir vind je een wonderbaarlijk muurgedicht: 'De Vertelboom', in de vorm van, jawel, een grote boom. Het werk werd in 2011 gemaakt en is het resultaat van de samenwerking tussen voormalig stadsdichter Peter Holvoet-Hanssen, designer Jelle Jespers en een groep dichters van over heel de wereld.

Om helemaal in het thema van poëzie te blijven, kan je daarna even langs Boekhandel De Slegte gaan. Boven de ingang staat een regel uit 'Boem Paukeslag' van Paul van Ostaijen, wat met zijn weerspiegeling van de bombardementen op Antwerpen in de Eerste Wereldoorlog een echt stukje Vlaams literair erfgoed is geworden.

Ook niet te missen is hetpaleis, want op de zijgevel van dit jeugdtheater prijkt Bart Moeyaerts gedicht 'Klein', geïnspireerd door de rechten van het kind. Het gedicht komt uit de bundel *Verzamel de liefde*. Met de poëtische en heldere, maar toch filosofisch geladen uitspraak zegt Moeyaert: "Niemand wordt beter met de jaren / dus klein verklaren heeft geen zin / Begin bij het begin / en leef dan / net als iedereen / eenvoudig / been voor been". Hiermee nodigt hij de lezer uit om eenvoudig te leven en aandacht te hebben voor het kleine, omdat juist daar de verborgen betekenissen en echte menselijke verbondenheid schuilgaan. Wij mensen geven betekenissen aan de woorden die er zijn, maar die betekenissen kunnen voor iedereen verschillen. Zoals Moeyaert zegt: "Een woord is maar een woord."

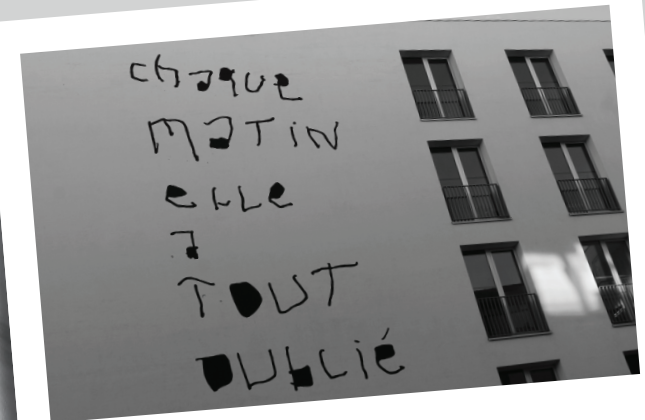

Aangekomen op het Mechelseplein wandel je even door tot aan De Boogkeers, waar op de gevel een gedicht staat dat je zeker eens moet bekijken: 'Een minimum' van de Nederlandse dichter Ramsey Nasr. Via de vereniging Recht-Op, die het woord geeft aan mensen in armoede, kwam Nasr twintig jaar geleden in contact met kansarmen in Antwerpen. Op vraag van de vereniging schreef hij een gedicht over kansarmoede. 'Een minimum' opent onze ogen voor sociale ongelijkheid en overleven in moeilijke omstandigheden, terwijl het tegelijkertijd vertelt over menselijke waardigheid en veerkracht. Op de foto zie je het begin van het gedicht, maar als je het gaat bezoeken, zul je merken dat het veel langer is!

Als je langs het Museum Mayer van den Bergh wandelt, moet je zeker eens kijken naar het verbindende stadsgedicht 'Erewoord' van onze huidige stadsdichteres Esohe Weyden. Het gedicht gaat over een zeventiende-eeuwse verlovingsring met een handmotief met een inscriptie op de handpalm die luidt: "*amour pour amour*" ("liefde voor liefde"). Weyden vindt de ring "een klein maar krachtig symbool van liefde, belofte en oneindigheid". Op haar Instagram omschrijft ze 'Erewoord' als "een intieme liefdesverklaring aan elke Antwerpenaar die passeert".

In de wandeling kom je ook langs 'De pijnfui' van Gust Gils. Gils was een alleskunner: hij was dichter, schrijver, beeldhouwer, oprichter van het avant-gardetijdschrift *Gard Sivik* en redacteur van *Podium*. Het gedicht, aangebracht op Stadswaag 4, toont op typische Gils-wijze hoe pijn iets is dat we delen: eenvoudig, absurdistisch en verrassend licht gebracht, met de bekende regel dat er "pijn genoeg is voor iedereen". Hij laat zien dat pijn iets universeels is en dat we het allemaal delen, hoe verschillend we ook zijn.

tekst: Annemarie Bahro en
Merel Haverkamp
beeld: Annemarie Bahro en
Merel Haverkamp
lay-out: Lena Vercammen

We eindigen onze route bij 'Chaque matin elle a tout oublié', een gedicht dat beeldend kunstenaar Lieven Segers in 2016 heeft aangebracht op Gebouw M van onze universiteit. De typografie is speels en opvallend met zwart ingekleurde letters; een techniek die Segers wel vaker hanteert in zijn werk. Met slechts een korte zin laat Segers ruimte voor veel interpretaties en laat hij ons toch even stilstaan. Het is de ideale plek om poëtisch af te sluiten en meteen terug te keren naar de les. □

LAAT-TWINTIGERS: JEUGDIG ZIJN

Ah, het studentenleven. Een periode die je als jonge twintiger beleeft en achteraf als een van de beste periodes uit je leven zal beschouwen. Maar het studentenleven hoeft niet per se voor die leeftijdscategorie te zijn. Zo zijn er studenten van middelbare leeftijd en ook nog midden- en laat-twintigers. Die laatste categorie kan natuurlijk gemakkelijker viben met jonge twintigers, of lijkt dat maar zo? Maarten vertelt ons meer over zijn beleving als studerende laat-twintiger.

Maarten is 27 jaar en studeert de master Fysica aan Universiteit Antwerpen. "Officieel is mijn specialisatie theoretische fysica, maar ik doe ook biofysica – een dubbele specialisatie dus", vertelt hij. Voordien studeerde hij Industriële Ingenieurswetenschappen, maar na twee jaar stopte hij om een tijdje te werken. In die periode begon hij ook boeken over wetenschap te lezen en zich erin te verdiepen. Uiteindelijk vond hij zo zijn passie voor fysica en begon op zijn 22ste met zijn huidige studie.

hij 27 en de rest 22

In de master zitten voornamelijk studenten van ongeveer 22 jaar en Maarten is daar een van de uitzonderingen op. "In het begin was dat wel raar", geeft hij toe. "Ik heb toen vooral vriendschappen gesloten met oudere mensen, maar geen enkele van hen is gebleven naar het tweede jaar toe." Naast die oudere mensen kon hij het ook goed vinden met jongere studenten, die uiteindelijk een goede vriendengroep zijn geworden.

Door om te gaan met zijn jongere medestudenten beseft Maarten dat er enkele verschillen waren. "Ik had vaak het gevoel dat in onze klasgroep heel veel mensen nogal gestrest waren over dat eerste jaar: veel examenstress en dat soort zaken. Ik had dat veel minder. Iets wat ik heel erg merkte bij studenten was dat zij veel nerveuzer waren dan ik om een docent aan te spreken. In groepswerken was ik altijd degene die contact hield met de docent", vertelt hij.

Ondanks de verschillen kan Maarten toch een connectie voelen met zijn medestudenten. "In de dagelijkse omgang is er eigenlijk bijna geen verschil. Mijn kennis over het lesmateriaal was niet groter dan de anderen. Wanneer we over het middelbaar praatten, dan vertelde ik ook gewoon over mijn eigen ervaring", legt hij uit.

25+: bye bye jeugd?

Volgens de definitie van de Verenigde Naties beslaat de categorie 'jeugd' de leeftijden 15 tot 24 jaar, waarmee mensen vanaf 25 jaar eigenlijk geen jeugd meer zijn. Maar wat als je 27 bent en je je nog jeugdig voelt? "Toen ik 25 werd en toch een besef van ouderdom kreeg, had ik niet het gevoel opeens een ander persoon te zijn geworden. Als je tussen 25 en 29 jaar bent, ben je uiteindelijk nog jong. Er zijn 32-jarigen die ook nog jeugdig zijn", vult hij aan. Student en jeugdig zijn, is niet enkel van toepassing op jonge twintigers: alle twintigers mogen dat zijn. □

tekst: Maxwell Vormezeele
beeld: Maxwell Vormezeele
lay-out: Thijs van Dam

WANNEER GA JE NU JE RIJBEWIJS EENS HALEN?

Een rijbewijs halen in België is tegenwoordig een beetje zoals deelnemen aan *The Hunger Games*: wie genoeg middelen heeft, overleeft. De rest blijft op zijn honger zitten. Zeker voor wie verplicht richting rijkschool moet trekken, waar de prijzen zo hoog zijn dat je je spontaan begint af te vragen of je misschien per ongeluk een cursus privéjet besturen hebt geboekt. En alsof dat nog niet genoeg is, heeft België sinds 2017 ook het gezellige 'terugkommoment' bedacht. Een soort reünie, maar dan zonder hapjes en met een rekening van 125 euro. Die financiële drempel brengt een vraag met zich mee: is het rijbewijs in België nog toegankelijk?

Wil je leren rijden met een begeleider? Dan moet je iemand vinden met minstens acht jaar ervaring die zin heeft om naast jou te zitten terwijl je in eerste versnelling vanop een helling leert vertrekken. Klinkt simpel, maar niet veel mensen blijken mysterieuze kennis te hebben die al acht jaar zonder ongelukken rondrijden en verrassend veel mensen hebben plots geen tijd wanneer je ze vraagt of ze hun leven en dat van hun auto in jouw handen willen leggen. Sinds maart 2024 moeten die begeleiders ook nog een vormingsmoment van twintig euro volgen, waar ze onder andere opnieuw leren dat richtingaanwijzers bestaan. Handig, want velen vergeten die blijkbaar zodra ze hun rijbewijs langer dan vijf jaar op zak hebben. Stapt niemand vrijwillig in je auto? Geen probleem! Dan kan je twintig uur rijles volgen bij een erkende rijkschool voor een prijsje tussen 1.400 en 1.750 euro. Daarna krijg je een bekwaamheidsattest, waarmee je dan zelfstandig mag rondrijden.

Sinds 1 oktober 2017 is ook het terugkommoment verplicht. Vier uur lang opleiding, zes tot negen maanden nadat je je definitieve rijbewijs hebt gekregen. Kom je te vroeg of te laat? Jammer! Ga terug naar start en betaal opnieuw. Volg je de opleiding

niet? Geen zorgen, België heeft een oplossing. Je moet dan gewoon een boete betalen die tot vierduizend euro kan oplopen. Want waarom klein beginnen?

Voor veel studenten is dit hele parcours ongeveer even betaalbaar als een villa met zeezicht. Niet iedereen kent een begeleider die kan helpen, laat staan een spaarrekening die niet spontaan zichzelf weer afsluit wanneer de facturen van de rijkschool binnenkomen. Sommigen kunnen zich dus simpelweg geen rijbewijs permitteren, terwijl anderen vrolijk door het systeem cruisen alsof het niets is. Het rijbewijs begint zo verdacht veel te lijken op een *speedy pass* voor Bobbejaanland.

Dus nee, een rijbewijs behalen in België is niet echt toegankelijk. De combinatie van verplichte rijlessen, bijkomende kosten zoals het vormings- en terugkommoment en de hogere financiële drempels maakt dat niet iedereen dezelfde kansen heeft en krijgt om een rijbewijs te behalen. Wie minder middelen heeft, mag te voet blijven gaan, want dat is gratis. En de Belgische begroting houdt nu eenmaal

van budgetvriendelijke oplossingen. Tot dat verandert, blijft het rijbewijs vooral een luxeproduct met een stuur. □

tekst: Eline Naenen
beeld: Rabiathou Jalloh
lay-out: Thijs van Dam

HET SOC: NIET MEER DAN EEN FINANCIËLE KATER

Komen er meer lesopnames? Wanneer opent de nieuwe feestzaal? Komen er hangmatten op campus? En wat is er waar over de verkoop van Het Brantijser? Het Studentenoverlegcomité (SOC) is de place to be om antwoorden te krijgen op al je vragen. Voor wie het niet kent: het is een soort talkshow, waarin studenten vragen insturen en student-moderatoren ze stellen aan de rector en andere beleidsmakers. **dwaars** vertelt je alles wat je moet weten.

"Is er zuip?", hoor ik achter me, terwijl ik kijk naar de technici, druk bezig met de geluidsinstallatie op het podium. Ik ruik een verzameling broodjes. Het is een staande broodjesreceptie – met veel broodjes. Mijn oog valt op het blauwgrijze zitmeubel op het podium, waarschijnlijk tijdelijk onteigend uit een ander gebouw. De komida van Campus Middelheim is dit jaar omgetoverd tot het decor van het halfjaarlijkse studentikoze vragenvuur. Na de lekkere broodjes neemt iedereen plaats. De hippe sofa wordt bezet door student-moderatoren Julie Stockmans (voorzitter van de Studentenraad), Myrthe De Bie (voorzitter van Unifac) en Laurens De Wachter (voorzitter van NOVA). Rector Herwig Leirs neemt plaats in een van de twee leren stoelen naast hen, de andere stoel wordt gedurende de middag gevuld met verschillende beleidsmakers. Het publiek zit à la cantuscoronae loodrecht ten opzichte van het podium.

Myrthe trapt de middag af met een algemene openingsvraag voor rector Leirs: hoe bevalt het rectorchap? Leirs is blij dat hij al veel zaken in gang heeft kunnen zetten. Al vrij snel valt hét thema van de middag: besparingen. "De aangekondigde besparingen dwingen ons om verder te gaan", vertelt Leirs. "Hoe doen we meer met minder mensen?"

Niet geheel onverwacht zijn er ook vragen ingestuurd over de nieuwe feestzaal op Campus Drie Eiken. Julie vraagt: "Liggen de bouwplannen nog op schema? Kunnen jullie bevestigen dat de zaal vanaf 2026-2027 in gebruik kan worden genomen?" "Ja en nee," antwoordt Leirs, "tegen het einde van het jaar verwachten we de vergunningen te hebben. Daarna kunnen we zoeken naar aannemers. Als dat vroeger gebeurt, kunnen we vroeger starten. Als dat later in het voorjaar gebeurt, dan kan dat niet."

Om de feestzaal te bouwen, moeten we bomen kappen, maar in het broedseizoen mogen we dat niet doen." Leirs vraagt raad bij Bart Heijnen, algemeen beheerder. Na wat uitleg over vergunningen, wisselwerkingen en democratie stelt Heijnen dat "het tweede semester van 2028 realistisch is."

onderwijs onder de loep

Naast feesten is voor onze unief ook het onderwijs belangrijk. Vicerector Onderwijs en Studentenzaken Chris Van Ginneken neemt vooraan plaats. Een bezorgde student vraagt hoe de unief gaat zorgen voor meer lesopnames. Van Ginneken: "Vorig jaar hebben we hard gewerkt aan een draaiboek 'Inclusief onderwijs' op zoek naar alternatieven voor de fysieke lessen." Alternatieven? Ze legt het verder uit: "Dat gaat niet enkel over lesopnames, maar bijvoorbeeld ook over een kennisclip of een goede paper. In januari gaan we gericht richtlijnen geven om het in het tweede semester beter te doen en om vanaf volgend academiejaar volledig *on air* te gaan."

In een vorige editie vroeg een student naar de mogelijkheid om een opleiding Journalistiek aan te bieden. Dit Studentenoverlegcomité kwam de vraag: "Zou er in de toekomst een opleiding Psychologie aangeboden kunnen worden aan UAntwerpen?" Van Ginneken vertelt opnieuw hoe en wat: "Er zijn een aantal onderwijsgebieden gedefinieerd waar wij een onderwijsbevoegdheid voor hebben en Psychologie staat daar niet bij. Dat moet geregeld worden op niveau van de regering en dat is niet evident. We hebben wel een leercentrum van de Open Universiteit en daar kan je al wel Psychologie volgen."

Oké, geen Psychologie, maar hoe gaat het verder met de besparingen? "Komt de onderwijskwaliteit in gevaar? Gaan er keuzevakken verdwijnen?" vraagt een student. "We moeten keuzes maken. Misschien moeten we vakken schrappen, omdat ze niet gekozen worden. Dat wil niet zeggen dat er geen keuzeruimte meer gaat zijn, maar het wordt anders ingevuld."

hangen en slapen op de campus?

Diensthooft van het departement Studentenvoorzieningen Koenraad Keignaert krijgt de vraag of er de mogelijkheid is om voor vermoeide pendelstudenten met lange lesdagen bedden of hangmatten te voorzien. Het publiek lacht. Keignaert vertelt dat hij initieel ook zo reageerde, maar toen bedacht dat er iets dieper achter schuil kan gaan. "Is dit eigenlijk geen fundamenteel diepere vraag rond huisvesting?" vraagt hij zich hardop af. "Als diezelfde student een probleem heeft met huisvesting, dan is dit wel een vraag voor de sociale sector. Misschien ligt op termijn daar wel het antwoord."

te koop: Het Brantijser?!

Zijn het enkel geruchten of zijn de verkoopplannen van Het Brantijser serieus? Julie vraagt het, Bart Heijnen, nog steeds algemeen beheerder, antwoordt: "In de hele universiteit gaan we proberen met minder vierkante meter hetzelfde werk te doen. We willen werkplekken opgeven bij plaatsten die veel gaan opbrengen en onderzoeken of we Het Brantijser zouden kunnen missen." Myrthe riposteert: "Vorig jaar spraken we nog over een lokalentekort?" Opnieuw Heijnen: "Het is ook kwestie van duurzaamheid. De nood naar meer lokalen moet geëvalueerd worden. Worden ze voldoende gebruikt, worden ze 's avonds gebruikt?"

Het Studentenoverlegcomité ging meer dan anders over geld. Iets waar onze unief niets aan kan doen, hoe spijtig ook. In *dwaars* las je nooit eerder een negatief woord over de receptie achteraf. Dit jaar was er echter geen receptie, geen 'zuip', en bleef het netwerkmoment der netwerkmomenten helaas uit. Afijn, bezuinigingen moeten ergens beginnen. □

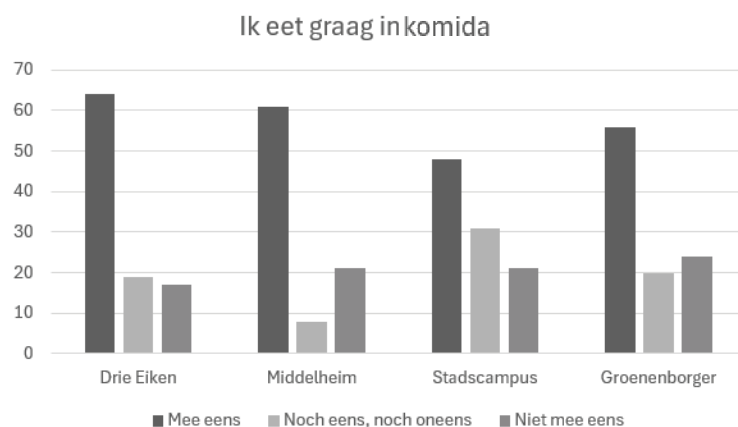
tekst: Thijs van Dam
beeld: Laurens Verhaegen
lay-out: Bjorn De Busschere

DE MENING VAN DE STUDENT

Naar jaarlijkse gewoonte organiseerde de Studentenraad ook dit jaar weer de Grote Studentenbevraging, een survey van bijna 150 vragen over een breed scala aan onderwerpen: van *stuverschap* tot veiligheid, van komida tot examenplanningen. *dwaars* analyseerde de resultaten.

Een eerste opmerkelijk resultaat gaat over *sticky campus*: hoe graag begeven de studenten zich op de campussen? Twee derde van de studenten geeft aan dat ze wel eens na de les op de campus blijven. Vaak is dat om te studeren, maar ook om met vrienden af te spreken of iets te eten in komida zijn veelvoorkomende redenen om te blijven plakken. Activiteiten die georganiseerd worden door verenigingen of de universiteit zelf zijn minder vaak de aanleiding.

Komida houdt dus een groot deel van de studenten op de campus. Velen eten er graag en vinden de sfeer aangenaam. Het nieuwe Gebouw P en zijn bijhorende studentenrestaurants op Campus Drie Eiken blijkt een succes, want de studenten op die campus zijn het meest tevreden over hun eetomgeving. Komida op Campus Middelheim krijgt de tweede plaats, gevolgd door die op de Stadscampus. De eetplek op Campus Groenenborger eindigt op de laatste plaats, maar wist nog steeds meer dan de helft van zijn studenten (57%) te overtuigen.

Naast komida zit ook de belichting op de campussen overal goed. Al geeft ruim één op vier studenten aan de campus 's avonds te vermijden, 75% daarvan zijn vrouwen. Hun meningen zijn wel erg verdeeld: ongeveer evenveel vrouwen geeft aan dat ze de campus vermijden wanneer het donker wordt, als zij die aangeven daar geen rekening mee te houden.

Om verder in te gaan op veiligheid, geeft één derde van de lhbtqia+-studenten aan dat ze zich minder veilig voelen dan andere studenten op de universiteit. Een even groot deel gaf overigens wel aan dat ze zich te allen tijde veilig voelen. Daarnaast werd er gepolst naar hoe veilig religieuze studenten zich voelen wanneer ze hun geloof duidelijk tonen met bijvoorbeeld een keppel, hoofddoek of kruisteken. Joodse studenten gaven unaniem aan dat ze zich vaker in onveilige situaties bevinden dan studenten die geen zichtbaar religieuze tekens dragen, of dan wanneer ze dat zelf niet doen. Bij moslims is twee derde het met die stelling eens. Christenen ervaren dat gevoel van onveiligheid het minst. Over andere religies werd niet genoeg data verzameld om conclusies te trekken.

Uit de bevraging blijkt ook dat bijna 70% van de studenten voorstander zijn van een zogenaamde 'starttoets', wanneer die relevante kennis zou testen voor de richting waar men aan wil starten. Daarnaast moet de universiteit ook duidelijk op voorhand communiceren wat het doel van die test zou zijn en wat die zou inhouden. Maar liefst 72% vindt dat er, al dan niet verplichte, remediëring aan het resultaat van de test gekoppeld moet worden. Aanvullend wil 16% daar een tweede test aan vastknopen, met een bindend resultaat. Vooral studenten aan Faculteit Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen zijn voorstander van de test met bindende gevolgen. Respondenten laten bovendien bijna unaniem weten dat het bestaan van zo'n niet-bindende starttoets geen invloed zou hebben op hun studiekeuze.

De survey ging ook verder in op de huidige examenregeling. Bijna 90% van de studenten geeft aan dat ze rekening houden met mogelijke herexamens wanneer ze hun zomer plannen. Ook zorgt de onzekerheid van herexamens voor stress bij drie vierde van de studenten. Toch blijkt de grote meerderheid

KANDIDATEN ONDERWIJSRAAD

geen voorstander te zijn van het verplaatsen van de herexamens. Dat al helemaal niet wanneer het de lesvrije week op het einde van het eerste semester zou innemen. De eerste weken van juli zijn al iets populairder, met ongeveer één vierde van de studenten dat aangeeft die periode liever op te willen geven voor herexamens dan augustus. Maar toch stemt bijna de helft van de respondenten duidelijk tegen het afgeven van het begin van hun zomervakantie. Herexamens, op welk moment dan ook, blijven dus een moeilijke en stresserende periode, maar vraag naar verandering is er bij de studenten niet echt.

Als laatste geven studenten ook aan dat ze niet goed weten waar ze terecht kunnen met vragen. Daarvoor kan je altijd een stuver aanspreken. Stuffers zijn studenten aan onze universiteit die de belangen van medestudenten verdedigen. Ze zijn het aanspreekpunt tussen studenten, docenten en de universiteit, brengen problemen en ideeën van studenten naar voren, en vertegenwoordigen hen in verschillende raden op opleidings-, facultair en universitair niveau. Je kan hen dus aanspreken wanneer je met vragen of problemen zit, of nieuwe ideeën hebt. De meest geknipte stuver voor jouw boodschap vind je steeds terug op het stuveroverzicht.

Opvallend is dat er dit jaar niets gevraagd werd over de mentale gezondheid van de studenten en eventuele gevoelens van eenzaamheid die daarmee gepaard kunnen gaan. De afgelopen twee jaar zat dat onderwerp telkens in de bevraging. Het vergelijken van de resultaten over meerdere jaren zou tot interessante inzichten kunnen leiden over hoe de universitaire omgeving een, hopelijk positieve, invloed kan hebben op het mentaal welzijn van haar studenten.

In een reactie op deze vaststelling stelt Studentenraadvoorzitter Julie Stockmans: "Dit jaar werd niets gevraagd over mentaal welzijn, omdat dit geen focus kent in ons beleidsplan. Onze Grote Studentenbevraging sluit daar steeds bij aan. Als er te veel vragen worden gesteld, haken studenten af. We hebben daarom gekozen om meer in te zetten op veiligheid en *sticky campus*."

Op het oordeel van de universiteit zelf en mogelijke veranderingen die de resultaten van de bevraging teweegbrengen, is het nog even wachten. Die worden gepubliceerd in het jaarverslag 2025-2026 van de universiteit, dat je kan verwachten in het najaar van 2026. □

tekst: Finne Rumes
beeld: Laurens Verhaegen
lay-out: Thijs van Dam

THE SPIRIT OF GOYA

Om de twee jaar vindt het internationale kunstenfestival Europalia plaats, dat sinds 1969 het doel heeft om kunst in te zetten tegen polarisatie. Het festival wijdt zich telkens aan een bepaald land en kleurt heel België met multidisciplinaire evenementen. Deze dertigste editie viert het Spanje, met Francisco de Goya als inspiratiebron. Deel van deze editie is *The Spirit of Goya*, een performance geregisseerd door Alex Akuete, dat Goya's werk verkent via een combinatie van hedendaagse dans, flamenco, hiphop en *krumping*. Het programma van Europalia verkent het culturele erfgoed en de tradities van Spanje en wil wereldwijd een gesprek over identiteit starten. **dwaars** interviewde de dansers van *The Spirit of Goya* over hun ervaring.

Hoewel Goya schilderde in de late achttiende en begin negentiende eeuw, worden zelfs hedendaagse historische gebeurtenissen in zijn werk weerspiegeld. Zijn visionaire penseelstreken vormden dan ook een inspiratiebron voor veel kunstenaars na hem. Zijn werk ontkracht autoriteit en stelt het in vraag, maar doet dat voorzichtig, onder een subtiele sluier van vleierij. De dansers brengen dat voorzichtige verzet over in hun performance. Danseres Ms. Summerville omschrijft het contrast tussen de authentieke solo- en duoscènes en de harmonieuze groepsscènes als een "prachtige representatie van Goya's verholde rebellie". Tijdens de werkweek creëerden de dansers een ruwer politiek beeld, dat uiteindelijk veranderde in een gefluister van verzet in de uitgevoerde versie. "Als je het wilt zien, dan zie je het", benadrukt Roos Leten, een van de dansers.

Verbondenheid en een community die familie werd: zo omschreven de Belgische artiesten het gevoel van samen optreden. Een bijblijvend deel van de performance waren de flamencodanseressen. Met hun dans en castagnetten brachten ze passie, vrouwelijke elegantie en een krachtige sfeer die een trefzeker trots, kracht en inspiratie opwekte bij de hele groep dansers.

Is er als jonge kunstenaar een zekere verantwoordelijkheid in de hedendaagse maatschappij? Thijs De Wit, ook danser, gelooft dat kiezen om apolitek te zijn in een tijdperk van constante consumptie van nieuws gelijkstaat aan "bewust je ogen sluiten voor wat er in de wereld gebeurt." Briseïs voegt eraan toe dat kunst een weerspiegeling is van de gevoelens van een kunstenaar. "Omdat er op dit moment zoveel gebeurt in de wereld, bezit kunst vaker een politieke uitspraak."

Het bestaan van de artiesten, gevormd door identiteit en afkomst, is op zich al politiek. Dat brengt labels met verwachtingen van representatie met zich mee; je wordt vaak zonder je toestemming in een hokje geduwd. Danser Michiko Lii moedigt aan dat het belangrijk is om te onthouden dat er een keuze is in hoe je deel wilt uitmaken van representatie en hoe je die verantwoordelijkheid wilt nemen.

Kunst zal zich blijven manifesteren doorheen de geschiedenis, zolang wij mens zijn. De artiesten van *The Spirit of Goya* tonen hoe kunst gemeenschappen, gevoelens en identiteit kan vormen en zo een blijvende impact creëert. □

tekst: Poline Starovoyt
beeld: Lina Goethals
lay-out: Bjorn De Busschere

PONDERDINGEN: SAMEN

Samenwerken.

"We zijn al een half uur bezig met wat kiezen."

Een veel voorkomende tijdsbesteding.

"Zullen we gewoon stemmen over het onderwerp?"

Iets waar wij van kinds af aan in worden getraind.

"Wat als ik dan dit deel doe en jij plakt het aan elkaar?"

En iets wat soms nog amper lukt.

"Weet iedereen zijn taak? Dan kunnen we naar huis en het daar maken."

Tenminste, niet op de manier dat het woord de handeling verkoopt.

Samenwerken vind ik een amusante bezigheid. Volgens je juffen en meesters, je docenten en nu je professoren is het ontzettend belangrijk. Maar in hoeverre 'werken' we nou samen? Ik pleit niet voor 'de een houdt het blad vast, de ander de pen'. Wel vind ik het interessant om te kijken naar wat er samen wordt gedaan. Je kiest samen een onderwerp, maakt samen een taakverdeling en besluit dan samen om er zelf thuis aan te werken.

Veel samenwerkingsopdrachten vereisen een logboek. Daarin staat wie welk gedeelte heeft gemaakt. Als het doel is om 'samen te werken', is een logboek dan noodzakelijk? Bij het woord 'samenwerken' zou je kunnen verwachten dat ieder in het hele proces was betrokken. Het logboek impliceert juist een onderverdeling van taken. Dat dit onmisbaar is bij samenwerken is niet het punt, waar ik op doel is dat de verwoording van 'samenwerken' vaak haaks staat op het proces. Als je het werk onderverdeeld in stukjes, is er dan niet eerder 'samen-gewerkt-aan'?

De mooiste opdrachten zijn presentaties, een proces waarvan je zou verwachten dat je wel móét samenwerken. Dwaas zou zijn om te presenteren zonder het allemaal te kennen. In mijn ervaring beperkt volledige kennis zich echter tot de duopresentaties. Meer dan twee groepsleden en ieder gaat vaak zijn eigen verhaaltje opvoeren. Wanneer een hechte groep samenwerkt gebeurt dat minder, wellicht omdat mensen zich dan veilig genoeg voelen om zichzelf bloot te geven.

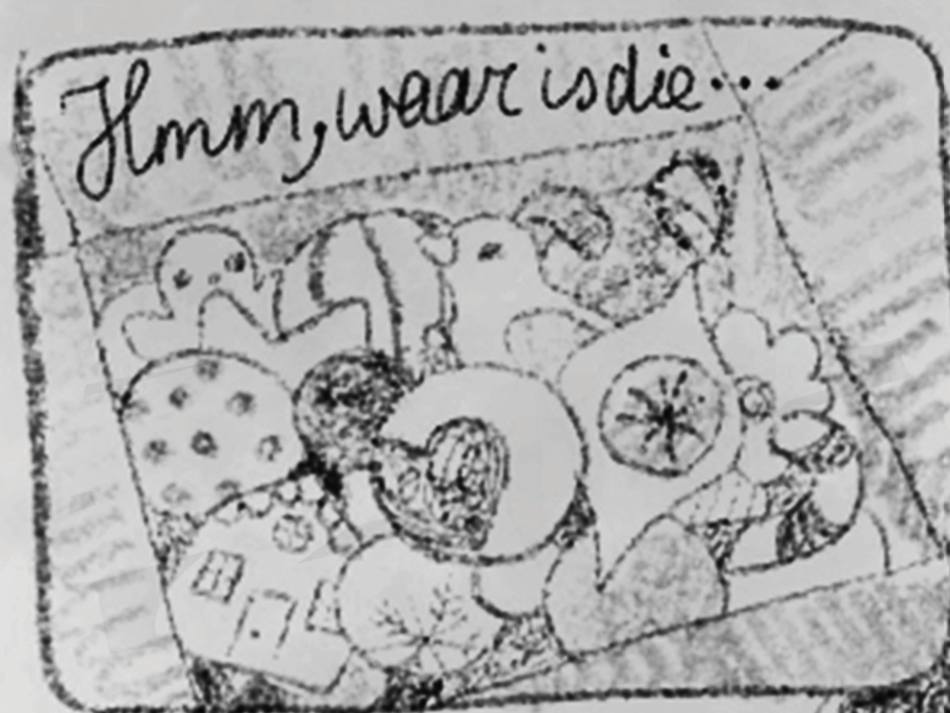
Wanneer mensen verplicht worden tot samenwerken, beperkt een opdracht zich snel tot samen een groter geheel ruw aan elkaar plakken. Individuele opdrachten met een extra staaltje planning. Technisch wordt het geheel samen gemaakt. Toch, is het niet gepaster om te zeggen dat naast het samenwerken aan het groter geheel 'samen-gewerkt-aan' is, het werk zelf dan is 'samen-verdeeld-door'? Door die verplichting kan daar een grotere focus op worden gelegd dan op het samenwerken zelf.

De cadansen liggen anders, nuances half overhoop, de kern wordt wel behouden, maar de overlapping is niet groot. Bidden dat je geen vraag krijgt, zo over andermans werk. Mocht dat wel gebeuren: "Ik refereer graag naar de dia van Derrick." Onze leider weet het wel te zeggen, zo denkt dan iedereen. Want samen zijn we sterk, maar kennis heeft ieder toch alleen. □

LOGBOEK
tekst: Thijs Sneeuwloper
taakverdeling: Thijs van Dam
communicatie: Stijn Crick
beeld: Margot Franckx
lay-out: Lena Vercammen

Jingle bells, jingle bells, jingle bells, jingle bells

Oh!

Miauw

Zo te zien
is er al
een ster
in huis!

Mila

WAAR STILTE SPREEKT: IT GOES WITHOUT SAYING

Verdoken in de voormalige Dominicanenkerk bevindt zich Kunsthal Extra City, een locatie waar taal nu tastbaar, lichamelijk en soms ongemakkelijk kan zijn dankzij de nieuwste expo. De tentoonstelling *It Goes Without Saying*, samengesteld door artistiek coördinator Joachim Naudts, onderzoekt hoe we spreken, zwijgen en (mis) communiceren. **dwaars** bezocht de expo net voor de opening en sprak met de kunstenaars.

Aan de ingang hangt een witte wand met de woorden "For the sake of future days", omringd door ijzeren traandruppels. Het werk van Nokukhanya Langa zet meteen de toon: woorden kunnen troosten, maar ook manipuleren. We kunnen die boodschap in vele werken in deze zaal én bij Joachim vinden, die voor het werk van Langa staat en vertelt over de origine van *It Goes Without Saying*. Volgens hem biedt deze tentoonstelling een organisch slot voor zijn vorige expo, *Silent Times*, die de stilte tijdens de oorlog in Gaza reflecteerde. "Toen was het moeilijk om woorden te vinden", vertelt Joachim. "Nu wilden we kijken naar wat stilte kan betekenen, zeker in een voormalig religieuze plek zoals Kunsthal Extra City." Het idee om van stilte naar taal en communicatie over te gaan leefde al vijf jaar, maar met Uta Eisenreichs werk *It Goes Without Saying* vond Joachim eindelijk het juiste moment om het te realiseren.

de culturele laag van gebarentaal

Een van de werken die dat het scherpst blootlegt, is dat van Uta Eisenreich. Haar fascinatie voor gebarentaal begon onverwacht in 2018, toen ze online een amateuristische film over dove geliefden vond. De eenvoud van hun gebaren prikkelde haar: "Het was natuurlijk heel slecht, maar net daarom was het ook gemakkelijk te verstaan." Met die grote interesse en op vraag van een curator ging ze verder aan de slag met het idee dat gebarentaal niet alleen een communicatiemiddel is, maar ook een persoonlijke uiting. "Via mail zijn performers vaak formeel," vertelt ze, "maar in het echt schuilde er iets achter hun ogen. Je weet dat het een job is, maar toch vraag je je af wat zij zouden willen vertellen." Voor ze de performers verzamelde, vroeg Eisenreich advies aan een onderzoeker in gebarentaalwetenschap. Toen ze vertelde dat het haar niet uitmaakte of iemand doof of horend was "zolang ze de taal maar beheersen", werd duidelijk hoe gevoelig dat ligt. Gebarentaal is niet zomaar een taal, maar een identiteit. "Ik was naïef", geeft ze toe. "Ik moest mijn hele benadering herdenken." Met die nieuwe blik vond ze via een online oproep verschillende performers die niet alleen gebaren, maar hun eigen verhalen brengen – zoals een man die zijn gehoor op jonge leeftijd verloor na een ongeval.

Gebarentaal wordt nog steeds bedreigd door dezelfde misvatting die Eisenreich ooit zelf had: dat het louter een praktische manier van communiceren is. Voor de gemeenschap doet dat pijn, omdat de taal ook empathie en aanwezigheid vereist. "Je moet met je gezicht spreken", zegt Smolders. "Je kan niet een ui snijden en half luisteren." Intussen groeide haar werk verder met nieuwe stemmen, waaronder ook een performer die Vlaamse Gebarentaal gebruikt.

wanneer taal lichamelijk wordt

Een ander werk waarvan we de kunstenaar kunnen spreken, is *backdrop for a sigh* van Lore Smolders. De installatie werd volledig ter plekke opgebouwd: een houten wand als drager, met krijttekeningen die vertrekken van abstracte therapeutische en kinesitherapeutische schetsen – beelden die normaal nooit als 'kunst' gezien worden. Door het werk opnieuw te tekenen in Kunsthall Extra City kreeg het een andere gedaante dan de eerdere Brusselse versie en een nieuwe laag in het onderzoek van Smolders naar taal zonder woorden. Smolders wil de essentie en de oorsprong van taal belichamen door een taal weer te geven die geen woorden nodig heeft. Zo gebruikt ze pictogrammen en pijlen, maar ook fysieke bouwstukken. "Ik wilde een lichamelijke installatie en voegde daarom ook bepaalde interactieve voorwerpen toe. Zo staat er een stretchtoestel zoals bij de kinesist dat je hier ook kan

gebruiken." Smolders belichaamt niet alleen die symbolen, maar ook de architectuur rondom haar. Ze wijst naar een klein platform bovenaan de installatie en zegt: "Dat heb ik gekopieerd van de biechtstoel. Je ziet het niet van hier, maar er is zelfs een klein verticaal plankje." Hierna beklimmen we de voormalige preekstoel en inderdaad, dat plankje zie je enkel van een hoger niveau – een subtiel detail dat benadrukt hoe perspectief bepaalt wat je leest.

Tegelijkertijd verweeft Smolders een duidelijke maatschappijkritiek in *backdrop for a sigh*. Ze verwijst naar de hedendaagse zelfzorgcultuur, waarin zowel ongehoorde als overgehoorde stemmen circuleren en waarin therapeutische taal soms een kapitalistische ondertoon krijgt. "Ik vind het belangrijk om alle stemmen te laten horen en ongemak te verweven met ruimte voor rust", legt ze uit. "De instructieve elementen moeten leesbaar zijn als aanwijzingen, maar ook als een innerlijke stem van de samenleving die voortdurend zegt hoe we moeten functioneren." Smolders benadrukt dat de wand geen definitief resultaat is – ook te zien aan de vaag zichtbare lijnen van eerdere tekeningen – maar dat ze doorheen de komende maanden nog zal evolueren. "Ik zal nog tekeningen vinden en die wil ik zeker toevoegen." Die circulatie vormt een passende slotnoot: communicatie verandert immers ook constant, net als de uitgeveegde sporen van krijtlijnen.

It Goes Without Saying loopt nog tot 29 maart 2026. Studenten betalen een inkomprijs van 3 euro. □

tekst: Anne-Marie Dimitrov
beeld: Anne-Marie Dimitrov
lay-out: Bjorn De Busschere

ALSC: GRATIS JURIDISCH ADVIES

Stel je voor: terwijl je in je beddenbak op kot ligt te slapen, druppelt er water van het plafond op je neus en lig je te rillen van de kou omdat de radiator niet werkt. Best vervelend. Nog vervelender is dat je kotbaas niet van plan is hier ook maar iets aan te doen, maar wel te pas en te onpas binnenkomt. Als dat nog niet vervelend genoeg is, blijkt ook nog eens dat je werkgever weigert je loon uit te keren én je wordt onderweg naar de campus aangereden door een fietser die een stoplicht negeert. Iedereen komt wel eens in aanraking met een juridische vraag, ook studenten. Mocht een juridisch probleem jouw pad als student kruisen, kan je gelukkig een beroep doen op Antwerp Law School Consultancy (ALSC).

Deze belangeloze vereniging werd in 2021 opgericht naar voorbeeld van de Brusselse zustervereniging BLSC (Brussels Law School Consultancy). Het doel van deze enthousiaste groep rechtenstudenten is tweeledig. Enerzijds bieden ze laagdrempelig juridisch advies aan. Anderzijds willen ze rechtenstudenten aansporen hun kennis om te zetten in de praktijk en zo waardevolle ervaring op te doen. De *legal consultants* verwerken per semester tussen de twintig en de dertig adviezen. Hun werking wordt gefinancierd door bereidwillige partners uit het werkveld en met een bijdrage van Universiteit Antwerpen als erkende studentenvereniging. Dankzij die financiële steun kunnen ze hun diensten gratis aanbieden. Op een woensdagmiddag waren President Zoë Brusselmans en Vice-President Legal Aline De Haes op bezoek bij *dwaars* om alles te vertellen over hun engagement.

Welke mensen kunnen zich tot jullie richten voor juridisch advies?

"Zowat iedereen kan een vraag insturen. Ons doelpubliek bestaat in principe vooral uit studenten, omdat zij meestal niet over de financiële middelen beschikken om een advocaat te raadplegen, maar ook van particulieren krijgen we soms vragen. Die vragen behandelen we ook met plezier. We beperken ons doelpubliek niet. Zolang we mensen kunnen helpen, zijn we tevreden." ALSC heeft verder ook een partnerschap met de sociale dienst van de universiteit, die af en toe dossiers naar hen doorstuurt.

Met wat voor juridische bekommernissen kan je bij jullie te rade gaan?

"De meeste vragen gaan over huurrecht en ondernemingsrecht. Vaak zijn het studenten die dwars liggen met hun kotbaas, Erasmusstudenten die een huurcontract willen laten nakijken of een jonge ondernemer die hulp nodig heeft met het invullen van de statuten van zijn onderneming." In sommige gevallen zal ALSC adviseren contact op te nemen met een advocaat. "Het stopt bij ons als er vragen zijn waar een grote som geld aan verbonden is of wanneer er een rechtbank aan te pas komt." De consultants zijn nog student en dus nog niet afgestudeerd als jurist. Ze mogen advies verstrekken, maar mogen nog niet optreden als advocaat. Daarom mogen ze geen cliënteel vertegenwoordigen in de rechtbank.

VOOR EN DOOR STUDENTEN

Wat betekent laagdrempelig juridisch advies voor jullie?

"Ten eerste is het voor ons belangrijk om te schrijven in een taal die iedereen begrijpt. We gebruiken daarom in onze adviezen geen ingewikkeld juridisch vakjargon of verwijzingen naar nog ingewikkelder geschreven rechtspraak. Daar help je de mensen weinig mee vooruit. Onze bedoeling is om concreet advies te geven waarmee onze vraagstellers aan de slag kunnen gaan. Het moet vooral iets praktisch zijn." ALSC kijkt naar eigen zeggen ook altijd verder dan louter het recht. "Als het mogelijk is om iets minnelijk op te lossen, zullen we daar eerst naar kijken. Er zijn veel zaken die je met wat goede wil zonder een tussenkomst van een rechter kan oplossen. Ten tweede zit de laagdrempeligheid van ons advies ook vooral in het feit dat het gratis wordt verstrekt. De enige stap die de vraagsteller moet ondernemen, is via onze website een vraag insturen. Ze hoeven er niemand voor te bellen of zich naar een kantoor te verplaatsen. Op een relatief korte termijn van twee weken verwerken we hun vraag en krijgen ze een advies toegestuurd."

Hoe zorgen jullie ervoor dat het advies betrouwbaar is?

ALSC zorgt naar eigen zeggen in de eerste plaats voor betrouwbare *legal consultants*. "Ze moeten allemaal een sollicitatie doorlopen. Daarbij worden ze ook gevraagd om enkele proefcasussen op te lossen om te peilen naar hun vaardigheden en juridische kwaliteiten. Wanneer ALSC een vraag ingestuurd krijgt, wordt het advies door

twee consultants opgesteld. Daardoor kunnen ze elkaars werk controleren. We zorgen ervoor dat er voldoende ogen over een advies gaan. De Vice-President legals, de verantwoordelijken voor *legal consultancy* dus, lezen het werk nog na, maar meestal moeten we weinig tot niets aanpassen."

Welke impact heeft ALSC gehad op jullie kijk op het werkveld?

Zoë: "Het heeft mij vooral veel bijgeleerd over het werkveld. Een casus uit de praktijk is toch net iets anders dan een casus op een examen. Wanneer advocaten bij ons langskomen voor een vormingsmoment met onze consultants, merk je toch dat het recht in de praktijk soms anders is dan in de theorie."

Aline: "Inderdaad. Als je naar het examen Bijzondere overeenkomsten gaat als rechtenstudent, weet je toch altijd een beetje waar de vragen over zullen gaan. In de praktijk krijgen wij een vraag binnen in onze mailbox die een concreet probleem beschrijft. Dat is veel moeilijker, aangezien je zelf moet proberen af te bakenen over welk rechtsdomein de vraag precies gaat. Soms moet je extra vragen stellen om een beter beeld te krijgen van de juridische situatie. Dat is op een examen nooit het geval. Daar krijg je een casus die alle relevante elementen vermeldt. Verder is er ook niemand die je in een andere richting kan sturen als je op een verkeerd spoor zit zoals op een mondeling examen."

Zit je met een juridisch vraagstuk? Stel je vraag aan ALSC. Ze helpen je met plezier en veel motivatie verder. □

tekst: Willem Cretskens
beeld: Manon Laenen (extern)
lay-out: Thijs van Dam

JE PERFECTE MATCH-A

tekst: Lotte Mertens
beeld: Lotte Mertens
lay-out: Bjorn De Busschere

Matcha is een groene thee in poedervorm die in korte tijd is uitgegroeid tot een vaste waarde op menukaarten en sociale media. Toch is niet iedereen grote fan, voor sommigen is de smaak simpelweg te bitter of te grassig. dwaars neemt je graag mee in de wereld achter de groene hype. Waar komt matcha vandaan, en is het echt zo gezond als vaak wordt beweerd?

Hoewel matcha vooral in Japan wordt geproduceerd, ligt de oorsprong in China. Tijdens de Tangdynastie werden theebladeren vermalen tot poeder en met heet water opgeklopt tot een groene thee. Die werd gedronken voor een lange meditatie sessie omdat het zorgt voor een rustige helderheid. In de twaalfde eeuw bracht de Japanse boeddhist Eisai theezaadjes en de maaltechniek naar Japan. Daar ontwikkelde het productieproces zich verder tot de traditionele theeceremonie of *chanoyu*. Het drinken van matcha is er niet zomaar een routine, maar een moment van mindfulness en respect voor traditie.

matcha madness

Matcha kwam in de zestiende eeuw al naar Europa, maar werd toen gezien als iets heel exotisch. Door Japanse restaurants en de opkomst van wellness leerden ook wij matcha beter kennen. Het groene poeder werd op sociale media al snel bestempeld als superfood en in de post-coronaperiode, waarin gezondheid en welzijn centraal staan, was dit het begin van een echte trend. Vandaag vind je matcha in bijna elke koffiebar en in talloze producten, van KitKats tot tandpasta. Niets is te gek, terwijl de theeplanten steeds sneller moeten groeien om deze hype te kunnen volgen.

抹茶

magic matcha

Het poeder zit boordevol antioxidanten, vitamines en het aminozuur theanine. Volgens onderzoekers kan het immuunsysteem hierdoor beter ondersteund worden, wat mogelijk bescherming biedt tegen ontstekingen, kanker, hartziekten en zelfs dementie. Toch zijn de meeste van deze claims gebaseerd op beperkt onderzoek en eerder commerciële praatjes. Langetermijnstudies ontbreken nog, waardoor enige voorzichtigheid op zijn plaats blijft. Volgens experts kunnen één à twee kopjes matcha per dag de gezondheid bevorderen, maar meer dan dat is niet aan te raden door de aanwezige cafeïne.

Wat wel duidelijk is: matcha is veel meer dan een trendy drankje. Het is een eeuwenoude traditie die zich een weg heeft gebaand naar de moderne wereld, van meditatie in oude kloosters tot coworking in hippe koffiebars. En of je het nu lekker vindt of niet, deze groene golf lijkt voorlopig nog niet te gaan liggen.

Voor alle matchaliefhebbers en voor wie na al dat lezen zelf wil ontdekken waar de groene hype nu echt om draait, stelden we een lijstje samen met de beste matcha in Antwerpen. Als je op de Stadscampus tussen de lessen door een sterke matcha latte wil halen, kan je het best langsgaan bij Velka (vier euro). Trek je liever wat verder het centrum in, dan zijn Kukai, Noa en Nordica uitstekende plekken voor een heerlijke matcha (vijf euro). □

DE SP RTBEHA

tekst: Rabiathou Jalloh
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Bjorn De Busschere

Een sportbeha lijkt misschien een eenvoudig kledingstuk, maar achter comfort, stevigheid en ergonomie schuilt veel meer dan je denkt. **d**wars sprak met studenten Productontwikkeling Janne, Marte en Feiye, die zich volledig richtten op dat ene product: de sportbeha. Marktonderzoek en interviews met sporters laten zien hoe een ogenschijnlijk klein product veel creativiteit en innovatie vraagt.

Het idee van de sportbeha ontstond niet toevallig. Binnen het vak DesignWorks mochten de studenten een project kiezen, voorgesteld door het communicatiedepartement van de universiteit. "We vonden het gewoon heel interessant", vertelt Janne. "Een sportbeha is een cruciaal onderdeel van je sportervaring."

Toch merkten ze dat er verrassend veel problemen zijn: slechte pasvormen, pijnpunten, te weinig ondersteuning. Ze focusten zich op springsporten en werkten samen met een volleybalploeg. Daar werd één ding meteen duidelijk: "Er mogen geen harde stukken in zitten, omdat zij duiken en springen en dat doet gewoon pijn." Daarnaast worstelen veel sporters met het aan- en uittrekken van een sportbeha, vooral de klassieke overheadmodellen. "Maar we kijken ook naar de grotere maten", vult Marte aan. Opvallend genoeg bestaat er nauwelijks onderzoek naar sportbeha's. Er zou in 2010 een doctoraat gedaan zijn, maar veel meer vonden de studenten er ook niet over.

het veld in

Dankzij het contact met de volleybalploeg konden de studenten meteen de praktijk in. Ze stelden een enquête op en interviewden spelers tijdens een match. Die eerste data vormen nu de basis voor hun schetsen en prototypes. Ze weten dat het van de eerste keer geen perfect ontwerp zal worden – "trial-and-error hoort erbij" – maar hun doel is duidelijk: minstens één degelijk prototype testen binnen de korte looptijd van de opdracht. "Misschien kunnen anderen die er meer verstand van hebben daarop verder bouwen", lacht Feiye. De interviews leverden vooral input van jongere sporters, dus ze willen nu ook andere vrouwen bereiken. "De huid wordt naarmate je ouder wordt elastischer en zal een andere manier van ondersteuning nodig hebben." Gegevens verzamelen bleek gelukkig geen probleem. "Er was geen taboe. Volleyballers praten overal over, zeker als het door vrouwen en voor vrouwen onderzocht wordt."

de roze bril

Wanneer het gesprek richting de toekomst gaat, moeten ze lachen. Feiye vertelt: "Als we nu afstuderen en alles loopt perfect – een roze bril en al – dan zouden we met vier meteen een bedrijf starten." De ambitie is er, maar de realiteit volgt: funding, patenten ... Toch is het marktpotentieel heel helder en met sterke partners die al interesse tonen, voelt de toekomst minder veraf dan gedacht.

Wat begon als een project voor een vak van drie studiepunten groeit dus uit tot meer dan een ontwerp. Het is een oefening in onderzoek en creativiteit én een kleine stap in een grotere beweging richting vrouwgericht design. □

WEES STERK GENOEG OM TE BREKEN

De wachttijden bij psychologen en psychotherapeuten worden steeds langer. Media schrijven dag in dag uit hoe ongelukkig onze generatie is. Gelukkig is er al meer aandacht voor mentaal welzijn, wat al een grote stap is! Toch krijgt nog steeds een op de vier Vlamingen ooit te maken met psychische problemen. Iedereen kent wel iemand die ermee kampt, of misschien jijzelf? Waarom voelt het nog altijd ongemakkelijk om erover te praten? Is het niet tijd dat we dit doorbreken?

Ik ben even in opname geweest, werd ongeveer een halfjaar begeleid en vandaag krijg ik nog altijd ambulante hulp. Door mijn verhaal te delen, hoop ik dat die wereld wat minder eng wordt.

ik zal als eerste gaan!

Ik ben de jongste van drie kinderen en kreeg al vroeg te horen dat ik hoogbegaafd was. Mijn beide oudere broers waren nogal wild en kwamen maandelijks op de spoedafdeling terecht. Omdat mijn ouders hun handen vol hadden met de lomphed van mijn broers, cijferde ik mezelf weg. Ik creëerde één regel voor mezelf: zorg dat je geen last bent. Hallo faalangst, welkom perfectionisme.

In het zesde middelbaar waren er plots veel veranderingen. Mijn vrienden vonden andere dingen interessanter. Ik maakte veel ruzie met mijn lief. Mijn cijfers daalden. Ik kon niet slapen door alomvattende stress. Mijn 'perfecte' leven ontspoorde en ik zag het niet meer zitten. Ik wou alles laten stoppen ... gelukkig werd ik tijdig gevonden.

Wist je dat je bij je huisarts ook een afspraak kan maken voor een persoonlijk gesprek over hoe jij je voelt? Zo is het bij mij gegaan. Ik was bang om bij een psycholoog langs te gaan, want dan zou ik moeten toegeven dat het mentaal slecht met mij ging. Ik was niet sterk genoeg om te breken. Mijn arts luisterde, haalde mijn mama erbij en stelde een opname voor.

Vijf dagen later meldde ik mij aan bij een centrum voor geestelijke gezondheidszorg. De afdeling waar ik zat, was de 'open crisisopname'. Crisisopname is meestal residentieel (lees: je blijft daar slapen). 'Open' betekent dat je er vrijwillig bent en dat je de opname op elk moment kan stoppen. Je moet ook niet binnen het gebouw blijven en vrienden mogen zelfs op bezoek komen.

Drie van mijn vrienden hadden genoeg moed om langs te komen. Slechts vijf durfden mij een berichtje te sturen. Eerlijk? Velen denken dat je met rust gelaten moet worden wanneer je in opname zit. Dat is totaal niet waar. Ik wou dat meer vrienden of klasgenoten mij een bericht hadden gestuurd of hadden gebeld. Ik voelde mij afgesloten van het sociale leven; iedereen ging door met zijn leven, er ontstond nieuwe drama, maar ik wist eerst van niks. Gelukkig had ik mijn beste vriendin. Zij was volledig op de hoogte van alle roddels. Toen ik eens terugkwam, zei iemand tegen mij: "Je bent precies nooit weggeweest." Dat deed mij minder uitgesloten voelen.

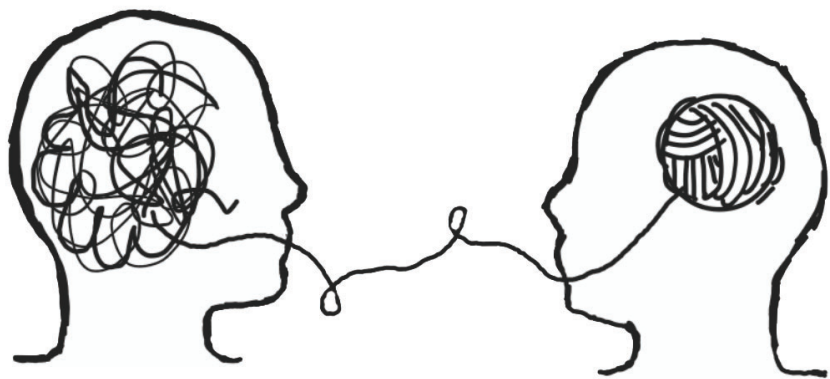
Zo'n crisisopname heeft een duidelijk doel: eerst tot rust brengen, dan samen bekijken welke hulp er verder nodig is. Na afloop zijn er drie mogelijkheden: geen verdere hulp, ambulante begeleiding door een psycholoog of een behandelopname. Die laatste kan zowel residentieel als in dagopname.

Ik ben doorgestuurd naar een behandelopname, specifiek gericht op jongeren. Ik vergeleek mijn dagopname altijd een beetje met naar het speelplein gaan: 's ochtends toekomen en 's avonds vertrekken, overdag activiteiten en elke middag (!) warm eten. Deze activiteiten zijn

geen spelletjes, maar 'sessies'. Wekelijks is er een gesprek met de toegewezen psycholoog en maandelijks (samen met de ouders) een trajectbespreking.

Elk centrum voor geestelijke gezondheidszorg heeft zijn eigen manier van werken, zelfs de afdelingen verschillen van elkaar. Dit is gewoon een voorbeeld. Ik heb mijn traject kunnen afronden net voor de start van het academiejaar. Het betekent niet dat alles nu vanzelf loopt, maar dankzij de steun van mijn omgeving, durf ik nu wél te breken.

UAntwerpen zegt: "jouw mind matters!"

Tijdens de Mind Matters Week merk je hoe hard UAntwerpen inzet op mentaal welzijn. Er is een uitgebreid aanbod aan niet zomaar willekeurige activiteiten: therapiehonden, een open mic, bosbaden ... Zelf ben ik naar de comedyshow van Soe Nsuki geweest en dat was een goede start van mijn weekend. Alle workshops, lezingen en activiteiten maken het thema van mentaal welzijn meer bespreekbaar en geven praktische handvaten om hiermee om te gaan. Het is niet zo individueel en persoonlijk als therapie, maar ze hebben hetzelfde doel: jongeren sterker maken.

nog wat gouden raad

Bij sommigen merk je sneller op dat ze zich minder goed voelen, maar ook de mensen die erg sterk lijken, kunnen van porselein gemaakt zijn. Er zijn heel wat jongeren die zich blijer en sterker voordoen dan ze werkelijk zijn. Soms is het nodig om op elkaar te kunnen leunen.

Wat kan je doen voor anderen? Probeer op een rustig moment iemand aan te spreken waar je bezorgd over bent en kaart aan waarom. Door open te praten en vragen te stellen, kan je samen de ernst van het probleem inschatten.

Blijf rolvast, je hoeft het probleem niet zelf op te lossen. Merk op en verwijs door; hulpverlening moet sowieso hulp bieden en privacy behouden. Is de drempel hoog, bied dan aan om samen een afspraak te maken of om de eerste keer mee te gaan naar de afspraak en wacht dan aan de inkom of in de wachtzaal. Misschien raak je met twee wél de drempel over.

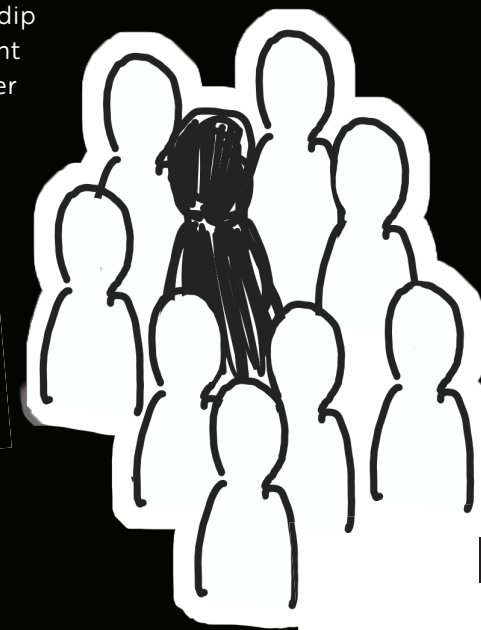
Er zijn veel opties voor gratis hulp! Ze zijn er niet om een oordeel uit te spreken, maar wel om jou te helpen, daarom zijn het ook hulpverleners.

Een mooi voorbeeld is Tejo, waar je gratis en anoniem een gesprek kan voeren met een psycholoog. Tejo is er voor jongeren tot 25 jaar en heeft een aanbod in Antwerpen, maar ook in andere steden. Tejo Antwerpen vind je in de Bredestraat 2, dicht bij de Arenberg.

Daarnaast is er ook heel wat telefonische hulp beschikbaar, zoals Awel (102) tussen 16u en 22u. Tele-Onthaal (106) is 24/7 bereikbaar en de Zelfmoordlijn (1813) is dat ook! Twijfel dus niet als je hulp nodig hebt en bel.

De examens en bijhorende stress komen dichterbij en sommigen voelen de winterdip al aankomen. Maar je komt erdoor. Want met een keertje bellen, kan je elkaar verder helpen. ☐

tekst: Vastgoed (extern)
beeld: Rabiathou Jalloh
lay-out: Bjorn De Busschere

DWARS DOOR ANEKDOTES UIT DE STUDENTENJOBWERELD

Alle studenten die ooit een studentenjob hebben gehad, weten dat zo'n job je meer oplevert dan alleen wat extra centjes. Studentenjobs zitten vol verhalen die je nooit meer vergeet, van onverwachte blunders tot akelige klanten. In dit artikel bundelt *dwaars* de meest absurde anekdotes van studenten uit allerlei sectoren.

De eerste week van mijn studentenjob in een supermarkt verliep een tikje anders dan ik had verwacht; ik werd ingezet als spion. Mijn missie was om een aantal klanten te volgen waarvan de andere medewerkers vermoedden dat ze af en toe stalen. De instructies waren simpel: trek een dikke jas over je uniform heen, neem een karretje alsof je doodgewoon je wekelijkse boodschappen komt doen en volg de verdachte winkelgangers. Uiteindelijk heb ik één crimineel betrapt. Het was een oud vrouwtje dat ocharme niet kon wachten om haar gloednieuwe croissant op te eten voordat ze aan de kassa was en achteraf vergat ze die te betalen ...

- Luca

Een oud vrouwtje bestelde een warme chocomelk, die ik vervolgens voor haar maakte. Even later stond de vrouw weer aan de toog, dus ik vroeg of er iets mis was. Zij antwoordde: "Er zit melk in mijn chocomelk, ik wil geen melk." Ik wist niet goed wat ik moest zeggen, dus ik vroeg of ze hem dan met warm water wilde hebben. "Nee, ik wil chocomelk, maar ik wil die melk niet", antwoordde ze. Mijn manager was er ondertussen bij komen staan, maar zij was even radeloos als ik. De manager vroeg haar: "Wat wilt u dan wel, als u geen melk wil?", waarop de vrouw antwoordde: "chocomelk". Deze conversatie duurde zo'n zeven minuten en mijn manager en ik waren allebei helemaal verloren. Uiteindelijk is de vrouw hoofdschuddend terug naar haar tafeltje vertrokken, met de chocomelk weliswaar.

- Alana

Op een dag kwam er een zakenman binnen in de koffieshop waar ik werk en hij vroeg om een dubbele espresso. Ik vertelde hem dat de espresso's die wij serveren sowieso al dubbele espresso's zijn, waarop hij antwoordde: "Dat is goed, dan wil ik dáár een dubbele van." Voor de zekerheid vroeg ik hem: "Dus u wilt een vierdubbele espresso?", waarop hij jaknikte. Ik maak voor hem een vierdubbele espresso en hij neemt het kopje aan, kapt het in één teug naar binnen, zonder melk, zonder suiker en vertrok.

- Lola

tekst: Léah De Roy
en Lotte Mertens
beeld: Silke Ramaekers
lay-out: Lena Vercammen

Het café waar ik werk, opent 's morgens om 10u, maar op een dag kwam er een man binnen om 9u, terwijl wij alles aan het voorbereiden waren om te kunnen openen. Hij vroeg of hij toch niet al een koffietje kon krijgen en even mocht gaan zitten. Mijn baas vond dat niet erg en liet hem blijven. Hij haalde zijn computer tevoorschijn en begon te werken. Heel de voormiddag lang heeft hij daar gezeten, met een klein koffietje. Rond de middag borg hij zijn spullen op en vertrok, om vervolgens een halfuur later weer terug te komen en opnieuw een koffie te bestellen. Hij is er blijven zitten tot sluitingstijd. De volgende dag gebeurde net hetzelfde en de dag nadien ook. Hij heeft dat elke dag gedaan gedurende anderhalve maand: vóór openingstijd binnenkomen, twee koffietjes bestellen en een halfuurtje verdwijnen om ergens anders zijn lunch te eten. Uiteindelijk is mijn baas wel even gaan vragen of hij niet eens iets meer zou willen bestellen, aangezien hij een hele dag lang een tafel bezet hield. Hij stak zijn duim op, pakte zijn spullen in en vertrok. *Never saw him again.*

- Lorenzo

Ik werk in de McDonald's in Maasmechelen. Er kwam een man langs het drive-throughraam om te vragen of alles zeker in zijn bestelling zat. Ik had die zak gemaakt, dus ja, alles zat erin. Tien minuten later kwam hij kwaad terug en snauwde dat hij twintig nuggets miste. De managers probeerden hem te kalmeren en gaven hem uiteindelijk toch maar die twintig nuggets. Nadat de man weer vertrok, praatten de managers na over hoe onbeleefd hij was geweest. Toen ik terugkwam en vernam wat er aan de hand was, zei ik: "Twintig nuggets? Dat had hij helemaal niet besteld, ik heb zijn bonnetje nog nagekeken!" Ze keken zijn bonnetje ook na. En jawel: nul nuggets besteld. De man had dus zomaar even twintig gratis nuggets bij elkaar geschreeuwd.

- Axl

In het restaurant waar ik werk, kregen we dagelijks hetzelfde trio over de vloer: een dochter, haar mama en de oma. Ze waren zo'n vaste waarde dat ze onder het personeel zelfs een bijnaam kregen, 'de stinkertjes', want hun lichaamsgeur was net iets minder legendarisch dan hun aanwezigheid. Op een dag kwam alleen de oma binnen. Ze vertelde dat ze ruzie had gemaakt met de anderen, net nu ze binnenkort samen op vakantie zouden vertrekken naar Mallorca. Haar dochter en kleindochter wilden plots niet meer mee. Geen probleem, vond oma, ze zou gewoon iemand anders zoeken. En dus vroeg ze doodleuk aan mijn collega of hij zin had om twee weken met haar mee te gaan. All-in, volledig betaald, hij hoefde niets te doen. Hij mocht zelfs iemand meenemen. Mijn collega bedankte vriendelijk, maar besloot toch maar te passen. Hij moest werken en, fluisterde hij later, hij was er niet helemaal zeker van of hij de bijkomende geur zou overleven.

- Lotte

Toen ik in Amsterdam bij een IT-bedrijf werkte, was er afgesproken dat we ieder beleg zouden meebrengen voor de lunch, brood was er voorzien. Uiteraard was ik dat die dag weer eens vergeten. Iemand drukte me een blok kaas in de hand, samen met een vreemd metalen ding. Ik had geen idee wat ik ermee moest. Het leek op een driehoekig schepje dat je gebruikt om bakstenen te metselen, dus begon ik de kaas maar met de zijkant ervan te snijden. De Nederlanders om me heen lagen natuurlijk dubbel. Ik vooral van plaatsvervangende schaamte, want ik wist echt niet wat het moest voorstellen. Bleek dus dat ze me een kaasrasp hadden gegeven. Er zit blijkbaar een gleufje in waarmee je perfect plakjes kaas kan snijden. Weer wat bijgeleerd.

- Robbe

FRANKENSTEIN (1818) – DE MENS IN HET MONSTER

BOEKRECENSIE

Toen ik *Frankenstein* twee jaar geleden op de literatuurlijst zag staan, dacht ik eerlijk gezegd meteen aan een Hollywoodmonster met schroeven in zijn nek en een gestoorde wetenschapper in een torenkamer. Wat ik kreeg, was iets heel anders: een existentiële tragedie, een verhaal over schuld, eenzaamheid en de grenzeloze honger naar kennis. Hoewel ik het toen las uit verplichting, ontdekte ik tot mijn verrassing dat het een van de eerste boeken in lange tijd was die ik met oprecht plezier verslond.

Mary Shelley schreef *Frankenstein* toen ze nog maar achttien jaar was, op een stormachtige nacht in 1816. Samen met haar man, Percy Bysshe Shelley, en hun vriend Lord Byron daagde ze zichzelf uit om het engste verhaal te schrijven dat ze kon bedenken. De inspiratie kwam uit een droom: een jonge wetenschapper wekte iets onnatuurlijks tot leven en kreeg meteen spijt. Uit die nachtmerrie ontstond een roman die vaak de eerste sciencefictionroman ooit wordt genoemd.

Het verhaal begint met brieven van poolreiziger Robert Walton, die tijdens zijn expeditie een uitgeputte man uit het ijs redt: Victor Frankenstein. Terwijl de stormen om hen heen razen, vertelt Victor zijn verhaal. Gedreven door een ontembare honger naar kennis en roem probeert hij het geheim van het menselijk leven te ontrafelen. Hij slaagt daarin, maar wanneer zijn schepping de ogen opent, verstijft hij van afschuw. Het wezen dat hij tot leven heeft gebracht, blijkt niet het wonder dat hij voor ogen had, maar een spiegel van zijn eigen hoogmoed.

Het naamloze monster is niet de hersenloze karikatuur die de popcultuur ervan maakte. Het is intelligent, gevoelig, nieuwsgierig en verlangt wanhopig naar liefde en aanvaarding. Maar de wereld, en zijn eigen schepper, wijzen hem

af omwille van zijn uiterlijk. Dat verandert zijn onschuld in woede en de tragedie die volgt is even wreed als onvermijdelijk.

De vraag wie hier het echte monster is, maakt *Frankenstein* zo aangrijpend. Shelley schreef geen horrorverhaal in de klassieke zin, maar een spiegel van de mensheid. Haar thema's zijn tijdloos: de drang om te scheppen, de grenzen van ambitie, de nood aan verbondenheid. Ze toont hoe isolatie iemand kan breken, hoe oppervlakkig oordeel en angst voor het vreemde de menselijkheid zelf ondermijnen. Shelley's taal is niet altijd eenvoudig, maar glanst als een bliksemflits in het duister.

Frankenstein is geen verhaal over een monster, maar over wat het betekent om mens te zijn. Nu de dagen korter worden en de Halloween sfeer nog in de lucht hangt, is er geen beter moment om dit verhaal opnieuw tot leven te wekken. Want twee eeuwen later klopt het hart van Mary Shelley's schepping nog altijd: een herinnering dat de monsters die we het meest vrezen vaak uit onze eigen handen geboren zijn. □

tekst: Jana Geets
beeld: Silke Ramaekers
lay-out: Kaat Heylen

FILMRECENSIE

FRANKENSTEIN (2025) – HET MONSTER IN DE MENS

Het was een kinderdroom van regisseur Guillermo Del Toro om Mary Shelleys horror-klassieker *Frankenstein* te verfilmen. De twaalf eerdere langspeelfilms van de Mexicaanse Oscarwinnaar waren al enorm beïnvloed door *Frankenstein*: de menselijke drang om God te spelen en de dood te overwinnen in *Cronos*, de gotische horror van *Crimson Peak*, de monsters die in zowat al zijn films terugkeren.

Perfekte adelsbrieven voor Hollywoods nieuwste poging om Shelleys boek te verfilmen, zou je denken.

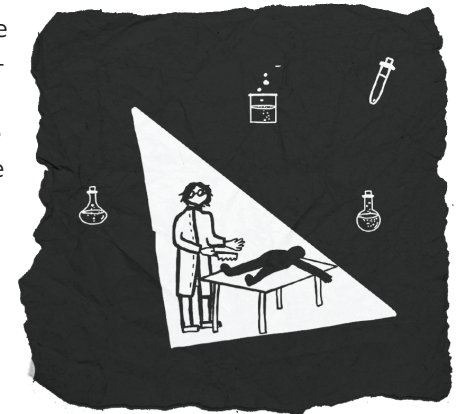
Helaas heeft Del Toro deze thema's al zo vaak gebruikt dat hij niet echt meer iets nieuws te vertellen heeft. Hij is al lang de meester der menselijke monsterverhalen, maar narratief gezien innoveert hij hier niet echt, waardoor de film ongeïnspireerd lijkt. Dat hoeft echter niet te betekenen dat de film geheel zonder verdienste is. Del Toro mag deze keer dan wel tekortschieten op narratief vlak, goede beelden maken kan hij als de beste. De film kan daarnaast rekenen op een topcast: Oscar Isaac, Jacob Elordi, Mia Goth, Charles Dance, David Bradley en Lars Mikkelsen leveren allemaal uitstekende acteerprestaties. De sets zijn ook impressionant, al komt de digitale 'Netflixgloed', waarvan veel streamingdienstfilms last hebben, ze niet ten goede.

Nu, de vraag waar elke vorm van dit verhaal mee moet afrekenen: wie is het echte monster? Victor Frankenstein (Oscar Isaac met een zeer ongeloofwaardig accent) wordt gedreven door uitsluitend negatieve emoties: verdriet om de dood van zijn moeder, een superioriteitsgevoel en jaloezie. Daartegenover staat het monster (Jacob Elordi), *the Creature* genoemd. Het is een zachtmoedig en tragisch personage dat hulpeloos op zoek is naar ouderlijke liefde. Een liefde die het bij zijn maker niet kan vinden. Het gebruikt enkel geweld wanneer het aangevallen wordt en tegenover Victor Frankenstein zelf, nadat vruchteloze conversaties met zijn maker hem geen rust kunnen brengen. Verder ontwikkelt *the Creature* echte connecties met de blinde patriarch van een familie die hij van veraf helpt (David Bradley) en Frankensteins schoonzus (Mia Goth), wat meer is dan Victor zelf kan zeggen.

Door de drang van Del Toro om Frankensteins hoogmoed en wandaden zo in de verf te zetten en de tragiek en het zachte karakter van het monster zo te benadrukken, is het antwoord op de vraag "wie is het echte monster?" duidelijker en minder genuanceerd dan ooit. Het is emotioneel aangrijpend, maar angstaanjagend of spannend is het nooit.

Dankzij de geweldige en grotendeels echte sets, de overwegend goede acteerprestaties en de rakende empathie die de film voor het monster heeft, is deze nieuwe verfilming het kijken waard, al moet je spanning en nuance elders zoeken. □

tekst: Andries Bigaré
beeld: Lotte Mertens
lay-out: Kaat Heylen

GRATIS FILMTIPS VOOR BRAVE STUDENTEN

Krijg je al jaren geen pakjes meer van de sint? Niet getreurd, **dwars** is in een vrijgeveige beu en deelt gratis filmtips uit. Letterlijk gratis, want al deze films zijn tot 31 augustus vrij beschikbaar op VRT MAX. In het brede aanbod op de site zijn er drie films die je zeker gezien moet hebben.

Todo sobre mi madre

Voor hen die, net als ik, het Spaans niet machtig zijn, de titel vertaalt zich naar 'Alles over mijn moeder' en gaat in grote lijnen over een moeder die haar zoon verliest. Een melancholische plot, maar regisseur Pedro Almodóvar zou Pedro Almodóvar niet zijn zonder levendig kleurpalet. Met zijn warme kleuren en kenmerkende chaotische humor houdt hij de toon lichtvoetig. Bovendien blijft de film actueel, vandaag misschien zelfs meer dan ooit. Transvrouwen, aids, drugsverslaving en sekswork, Almodóvar gaat geen taboeonderwerp uit de weg. Meer nog, hij plaatst ze op de voorgrond. Niet alleen ik ben fan, de Oscarjury gaf hem 25 jaar geleden de prijs voor beste niet-Engelstalige film.

1999, Pedro Almodóvar, 101 minuten

The Royal Tenenbaums

In Wes Andersons derde langspeelfilm staat een excentrieke familie centraal. Pater familias Royal Tenenbaum verlaat het gezin en keert jaren later weer terug, al staat niemand daar echt op te wachten. De drie eigenzinnige kinderen worstelen zoveel jaren later elk met hun eigen problemen. De ongemakkelijke familiale spanningen zorgen voor een humoristisch effect en Andersons statische stijl werkt dat verder in de hand. Anderson kijkt trouwens erg op naar Almodóvar, wat te zien is in het kleurge-

bruik. De overvloed aan kleur en zijn kenmerkende symmetrische shots maken deze film een streling voor het oog. Ideale keuze voor een familiefilmavond, dus.

2001, Wes Anderson, 109 minuten

The Broken Circle Breakdown

Ik wil toch ook kort een lans breken voor Belgische cinema. Deze muzikale dramafilm van eigen bodem werd terecht genomineerd voor een Oscar. Het verhaal gaat over twee mensen die de liefde bij elkaar vinden en samen muziek maken. Ze krijgen een dochter en beleven de beste jaren van hun leven tot hun dochter plots ernstig ziek wordt. Het Vlaamse dorp en dialect zorgen voor een sterk gevoel van betrokkenheid. De film staat in mijn persoonlijke top vijf heftigste huilfilms, dus als er dringend nog eens opgekropte emoties uit moeten, raad ik deze tranentrekker ten zeerste aan.

2012, Felix van Groeningen, 111 minuten

nog meer gratis film

Ook de andere Vlaamse omroepen bieden films aan op hun online videoplatform. Play houdt het graag geheimzinnig en geeft geen verwijderdatum mee. De liefhebbers vinden er een uitgebreid aanbod aan kerstfilms, al zijn die van twijfelachtige kwaliteit. VTM GO is tegenwoordig vrijwel volledig betalend. Na de tv-uitzending vind je hun films wel nog voor een tiental dagen gratis online. Alvast veel kijkplezier! □

tekst: Eline Van de Weyer
beeld: Margot Franckx
lay-out: Kaat Heylen

Betrouwbare
journalistiek
is nooit gratis.

Daarom
betalen wij!

START METEEN MET LEZEN OP
[STANDAARD.BE/WIJBETALEN](https://standaard.be/wijbetalen)

Alleen voor
-26
jaar

De Standaard

PUZZELS

r	a	c	s	o	h	i	s	t	o	l	o	g	i	e
p	o	o	c	s	e	l	e	t	m	i	j	n	g	g
b	a	v	e	t	m	l	o	c	k	e	r	s	n	e
f	e	i	r	b	s	r	a	a	j	w	u	e	i	n
b	b	d	e	l	i	b	r	o	o	d	j	e	g	s
e	o	o	y	d	t	i	s	o	p	e	k	d	j	p
e	r	o	e	o	i	o	k	o	m	i	d	a	i	l
s	d	r	m	a	m	b	u	l	a	n	c	e	t	i
t	u	z	f	r	e	g	e	n	r	s	s	m	s	j
e	u	i	o	k	s	a	s	r	a	t	t	o	s	t
n	r	c	h	e	i	f	f	o	k	e	o	r	j	z
b	w	h	a	a	t	f	a	b	r	i	e	k	i	w
o	e	t	o	g	n	i	r	p	s	n	l	m	r	a
e	r	i	d	a	a	t	h	c	i	z	n	i	p	m
l	k	s	t	r	a	c	c	i	a	t	e	l	l	a

[illegible]

ambulance	haatfabriek	nieuwjaarsbrief
antisemitisme	histologie	oscar
asra	hofmeyer	prijsstijging
bavet	inzicht	regen
beestenboel	kat	splijtzwam
borduurwerk	koffie	spring
broodje	komida	stoel
doorzicht	krom	stracciatella
einstein	lockers	telescoop

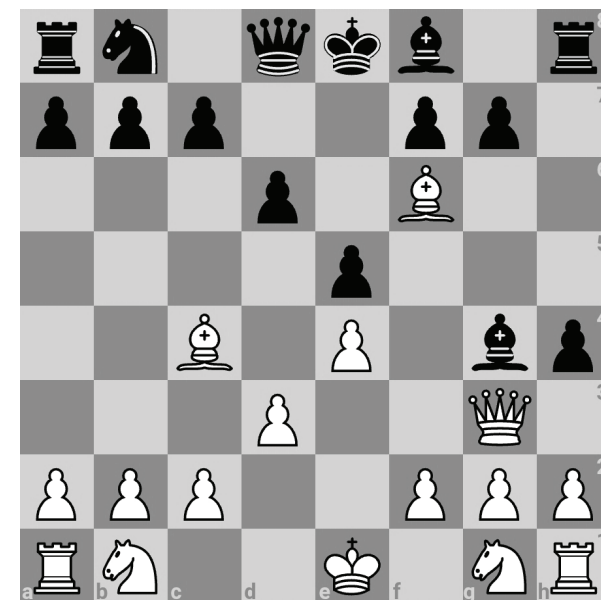
WOORDZOEKER

SUDOKU'S

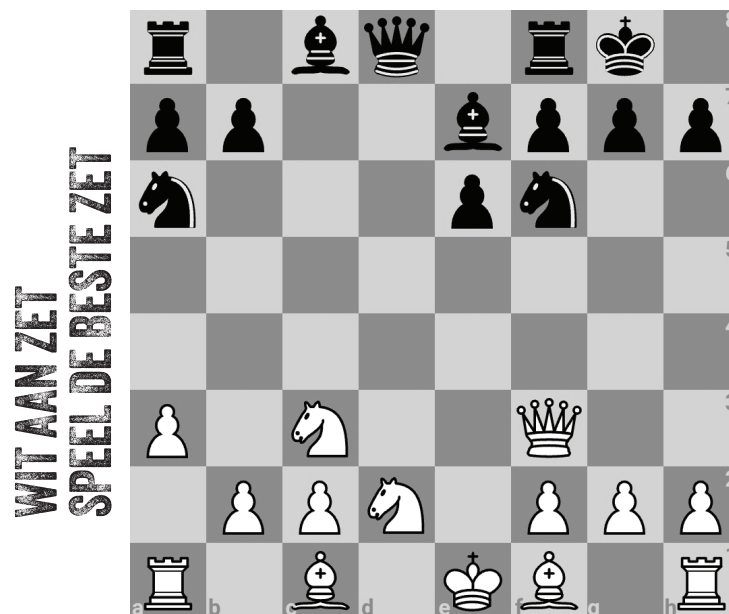
3					5
	5			2	
4		2			
			1		
	4			3	
					6

7		5	6					
			4	9				
2						3		6
					6		2	5
		4	9		8			
	7	3		2				
8	1							
			5		1	9		
					3	8	7	

SCHAAKPZZELS

ZWART AAN ZET
SPEEL DE BESTE ZET

WIT AAN ZET
SPEEL DE BESTE ZET

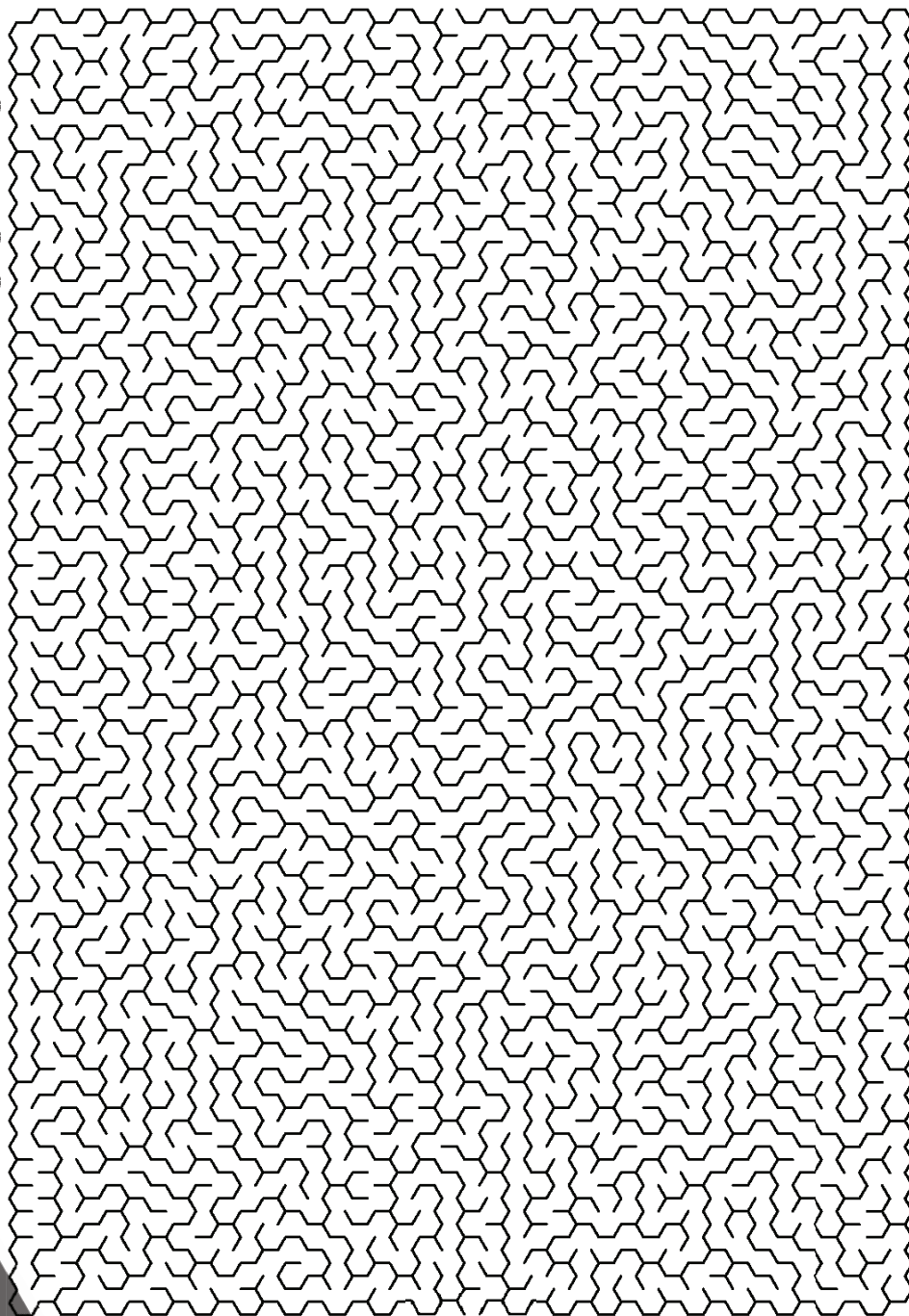
Studentenschaakclub De Rode Loper zegent ons elke editie met doordachte schaakpuzzels. De regels zijn eenvoudig: er is slechts één winnende zet(tencombinatie). Dat kan schaakmat zijn, maar ook materiaalwinst of net uit een dodelijke val ontsnappen.

oplossing schaakpuzzels

1. ... hxc3
2. Lxa6 bxa6 3. Dxa8

Help jij de bij naar de bloem?
Zijn dank is alvast groot.

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
				12								

N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
	8				2	26						

Elk cijfer komt
overeen met een
letter. Ontcijfer jij
de zin?

	O	O	
22	8	8	1

	E					T	E	
4	12	1	11	18	9	26	12	5

O		E	
8	6	12	1

	E
22	12

	E			O	O	
6	12	1	3	8	8	23

6	16	5

	E	T
9	12	26

				T			S	E	
13	1	16	5	26	10	21	2	12	1

	E		E			E	
13	12	1	12	10	22	12	5

	E
22	12

	E	S				E		E			S	S	T		-
4	12	2	18	9	10	12	22	12	5	10	2	2	26	11	-

	E		T	E	
22	12	5	26	12	5

25	10	18	9

	O	O	
6	8	8	1

O	
8	23

	E
22	12

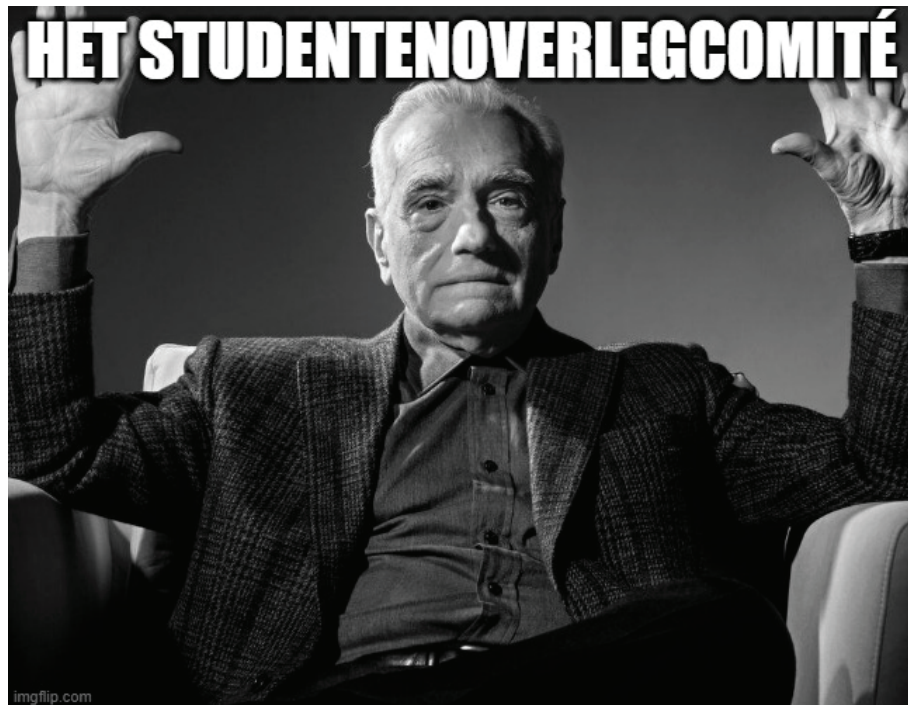
	E					S
6	12	1	9	11	10	2

6	16	5

9	11	5

	O	E	S	T			
17	8	12	2	26	11	10	5

CRYPTOGRAM

DWARS DOOR DE WETSTRAAT: FILIBUSTEREN

Ik weet niet zo veel van politiek, maar wat ik wel weet, is dat je een wetsvoorstel kan boycotten. Ondertussen weet heel Vlaanderen dat ook, met dank aan niemand minder dan meneer pipigate – Vincent Van Quickenborne. Die bleef onlangs maar liefst 45 uur aan het woord in de Kamercommissie Financiën om een wetsvoorstel te boycotten. Filibusteren heet zo'n waanzin.

Wat? Hoe? Waarom? Voor wie Vincent Van Quickenborne nog niet kent, kan ik zeer kort zijn. Zijn vrienden deden pipi tegen een politiecombi op zijn feestje, maar dat durfde hij niet helemaal aan en dus deed hij maar alsof. En daar zijn beelden van. Momenteel is hij oppositielid van de Kamer van volksvertegenwoordigers, die kan je zien als de belangrijkste telg van ons federaal parlement. Ze komt wekelijks bijeen om over het bestuur van ons land te waken en te discussiëren, en er worden ook wetten gemaakt en gestemd. Die laatste taak is waar de op maat gemaakte schoen van Van Quickenborne in dit geval wringt.

Die is het niet eens met een wetsvoorstel dat toegang wil verlenen aan de fiscus om de bankrekeningen van de burgers door computersystemen te laten screenen en zo fraude op te sporen. Hij zegt dat het een onacceptabele inbreuk zou zijn op de privacy van de Belg. Daarom hield hij tijdens de wekelijkse zitting een betoog van wel 45 uur om de stemming van het voorstel te boycotten. Daar zit natuurlijk iets in. Het zijn mijn fiscus zijn zaken niet hoeveel euro ik maandelijks overschrijf aan mijn lokale pitazaak Antwerp Kebab (Metconnect bv voor de fiscus). Wat is de volgende stap? Dat ze mijn maagverkleining of

Ozempic niet willen terugbetalen omdat ze zwart op wit bewijs hebben dat ik mijn obesitas zelf in de hand heb gewerkt?

Anderzijds had Van Quickenborne het met heel wat meer stijl en bravoure kunnen uitvoeren. Dat hij geen stijl heeft, moet ondertussen wel duidelijk zijn voor het grote publiek, maar deze tussenkomst was een regelrechte blamage. Hij lepelde lekkende yoghurt in zijn mond terwijl hij als een malle tekeer ging over *money control*. Je zou denken dat er niets aan is van dat alcoholverbod in de Kamer. Toch heeft de liberaal zich naar eigen zeggen zeer grondig voorbereid op de tussenkomst. Hij sprak met fiscalisten en privacy-experten, en heeft naar eigen zeggen bijna een thesis of doctoraat over het onderwerp. In een of ander opzicht doet hij me ook wel denken aan een volledig overwerkte en doorgedraaide doctoraatskandidaat, alleen is er dat kleine verschil in maandloon en werklust.

Daarbij is het niet helemaal onverwachts dat Van Quickenborne uitgerekend hiervoor een lans breekt. Privacy is nogal een groot issue bij Open VLD. Karakteristiek aan liberalen is dat ze al eens creatief omgaan met hun belastingsbrief. Sihame El Kaouakibi of Didier Reynders, bijvoorbeeld. VLD'ers *gonna* VLD. Het moet gezegd, Van Quickenborne is vaak de enige manier waarop Open Vld het nieuws nog kan halen en daar moeten ze hem dankbaar voor zijn – ook al heeft hij zich (weeral) totaal belachelijk gemaakt. Negatieve aandacht is ook aandacht! □

tekst: Emma Mertens
beeld: Remco Terryn
lay-out: Kaat Heylen

SATIRE

KLEINE CRASH OUT

To hate or not to hate? Niemand vroeg het, maar het antwoord is meestal het eerste. Het is niet omdat ik maandelijks dit hekelschrift neerpen dat ik daarom ook een hater ben. In wezen ben ik de meest optimistische persoon binnen de redactie – alleen zet ik die versie van mezelf even aan de kant wanneer het nodig is. Het is namelijk beter om je frustraties te uiten dan om ze op te kroppen. Deze keer vertel ik je over knappe mensen in het openbaar.

Wie nog nooit een extreem knappe persoon op straat, in de trein, op de campus of eender waar heeft gezien, komt waarschijnlijk nooit buiten. Ik doe dat wel (soms toch) en wanneer ik dat doe, lopen de frustraties telkens hoog op. Je kent het gevoel ook, beste lezer en eindredacteur van *dwaars*: je kijkt rond je en ziet plots overal knappe mensen voorbijkomen. Hoe durven zij buiten te komen wanneer ik buiten ben? Hoe durven ze mij lager te duwen als ik al zo diep zit? En vooral, waarom stappen ze niet op mij af om mijn telefoonnummer, *Instagram handle* of *MovieStar-Planetaccount* te vragen?

Niet om mezelf als een ecologische ramp te positioneren, maar de gelegenheid waarbij deze frustratie het hardst binnenkomt, is op het vliegveld. Velen van *God's favourites* lijken daar toevallig samen te komen op momenten dat ik ergens naartoe ga met het vliegtuig. Ik weet niet of daar een statistische reden voor is of dat het aan mijn *state of mind* ligt op het moment dat ik op vakantie vertrek. Alles wat ik weet, is dat ik al bijna liever te voet zou gaan dan al die mooie mensen te trotseren. Dan ben ik nog eens duurzaam bezig ook. De kans is

wel groot dat ik tijdens die lange tocht nog veel meer knappe mensen tegenkom dan origineel op mijn pad terecht gingen komen. Het frustreert me namelijk dat ik deze mensen nooit zal kennen en nog meer dat ik er nooit zal uitzien zoals zij. Zij hebben vast nooit onzekerheden, problemen, identiteitscrises of publiekelijke *crash outs* over dringende deadlines van masterproeven die ze momenteel aan het negeren zijn door deze column te schrijven.

Zo gaat het momenteel: ik zit in de bibliotheek en ik durf niet rond te kijken. Straks ben ik na het schrijven van dit hekelschrift ook nog eens een half uur afgeleid en als er dan iemand met een bovengemiddelde *face card* (of, laat ons eerlijk zijn, *body card*) voorbijwandelt, komt daar weer een uur bij. Zo geraak ik nooit vooruit. En als ik niet vooruit geraak, geraak ik ook niet uit de bibliotheek. Daarmee is de vicieuze cirkel rond.

Ach ja, dit alles denken jullie vast ook wanneer jullie mij over straat zien lopen, toch?

... Toch?

Kleine disclaimer voor als je je aangesproken voelt: er zitten geen vijandige bedoelingen achter deze tekst. Als je diep gekwetst bent, kan je me altijd een mailtje sturen met je telefoonnummer en foto in bijlage. Dan praten we het samen uit met een koffietje. ☐

tekst: Remco Terryn
beeld: Amber Peeters
lay-out: Lena Vercammen

OstRAnenie

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet *dwaars* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdrotten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de vreemdste betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie breken we met al onze gewoontes met ostranenienie.

Je kent het vast wel: je moet dringend weg, trekt je jas en schoenen aan, sluit de deur en vertrekt. Terwijl je onderweg bent, spookt plots die ene vraag door je hoofd: heb je de deur wel op slot gedaan? Stap voor stap probeer je alles wat je gedaan hebt te overlopen, maar tevergeefs. Het ligt voor de hand dat je je huis – zoals gewoonlijk – goed afgesloten hebt, maar je bent deze handeling zo gewoon geraakt dat je ze zonder erbij na te denken hebt uitgevoerd. De deur afsluiten is met andere woorden een automatisme geworden. Als dit je bekend voorkomt, heb je duidelijk nood aan een beetje ostranenienie in je leven.

Ostranenienie is een Russische term die zoveel betekent als 'vervreemding' of 'defamiliarisatie' en werd geïntroduceerd door de Russische formalist Viktor Sjklovski. Met het concept ostranenienie wilde hij mensen aansporen om opnieuw

bewust te worden van dingen die we onbewust doen. Ostranenienie draait om vertrouwde dingen op een ongebruikelijke manier voorstellen, zodat het weer vreemd wordt. Sinds Sjklovski het begrip lanceerde, duikt het vaak op in literatuur en kunst. Het Russisch formalisme, een literaire stroming die opkwam rond 1915, ontstond in dezelfde periode als de avant-gardestromingen in de kunst, waardoor ostranenienie ook zijn weg vond naar onder andere het surrealisme, het expressionisme en het kubisme.

Een bekend voorbeeld van ostranenienie is René Magrittes *La trahison des images*, het surrealistische schilderij met het bekende onderschrift '*Ceci n'est pas une pipe*'. Als je naar het kunstwerk kijkt, zie je dat de pijp op het doek overduidelijk een pijp is, maar het onderschrift zorgt voor het vervreemdende effect. Door hem op deze manier voor te stellen, dwingt Magritte ons om op een andere manier naar het werk te kijken. We kijken immers niet naar een echte pijp, maar naar een afbeelding ervan. In dit besef treedt het ostranenienie-effect op.

Gelukkig hoeft je geen surrealistisch kunstenaar te zijn om ostranenienie in je dagelijkse leven toe te laten. Om los te komen van het vertrouwde hoeft je enkel het alledaagse op een andere of eigenaardige manier te bekijken en wie weet kom je nu dagelijks wel een beetje ostranenienie tegen. □

tekst: Fien Verberckmoes
lay-out: Kaat Heylen

MOZAÏEK

ik luister, hart tegen hart, naar de woorden waar wij nooit in geloofden
geheime fluisteringen bedolven onder het gewicht van onze zucht
ik reik, in een ondoordringbaar zwart, naar het vuur dat wij elkaar beloofden
de assen die neerdwartelen uit een eenzame lucht

we rennen, hand in hand, lachend door de velden van onze fantasie
mijn nagels spellen het patroon van ons in een eeuwig getik
we dansen, balancerend op de rand, op een prachtige symfonie
onze scherven passen samen in een wankel mozaïek

met glassplinters die langzaam onze vingers opensnijden
met bloed dat in spiralen drupt op de grond
onze lippen, uitgeput, willen onze zinnen mijden
kussen roodgekleurde huid na een laatste morgenstond

we rapen onze stukjes in stilte bij elkaar
en dragen ze zachtjes weg van ons gezamenlijk gevaar

tekst: Julie Vanstraelen
beeld: Margot Franckx
lay-out: Anne-Marie Dimitrov

HOOFDREDACTEUR THIJS VAN DAM **ADJUNCT-HOOFDREDACTEUR**
LAURA AERTS REDACTIE ANDRIES BIGARÉ | ANNE-MARIE DIMITROV
 | ANNEMARIE BAHRO | BJORN DE BUSSCHERE | ELINE NAENEN | ELINE
 VAN DE WEYER | EMMA MERTENS | FINNE RUMES | JANA GEETS | LÉAH
 DE ROY | LENA BERNAERTS | LOTTE MERTENS | MAXWELL VORMEZEEL
 | MEREL HAVERKAMP | RABIATOU JALLOH | REMCO TERRYIN | RENZO
 MOONS | SAMUËL VAN DAM | STIEN LOOS | THIJS SNEEUWLOPER | WILLEM
 CRETSKENS **POËZIE** JULIE VANSTRAELEN **EINDREDACTIE** MEREL NAUDTS
 (VERANTWOORDELIJKE) | STIJN CRICK (VERANTWOORDELIJKE) | ANDRIES
 BIGARÉ | BJORN DE BUSSCHERE | CASPER PEETERS | ELENA CEUPPENS |
 ELINE VAN DE WEYER | EMMA MERTENS | FIEN VERBERCKMOES | GABRIELLE
 HAMILTON | HANNE COLÉMONT | JANA GEETS | JULIE VANSTRAELEN | KEN
 HENDRICKX | LAURA AERTS | LAURENS VERHAEGEN | LÉAH DE ROY | LIESBETH
 BRUSSELMANS | LOTTE MERTENS | MAXWELL VORMEZEEL | RABIATOU
 JALLOH | ROBIN RUTTEN | SAMUËL VAN DAM | WILLEM CRETSKENS **BEELD**
 HANNE COLÉMONT (VERANTWOORDELIJKE) | ANNE-MARIE DIMITROV |
 ANNEMARIE BAHRO | BJORN DE BUSSCHERE | HANNE COLÉMONT | INE
 CUYPERS | LAURENS VERHAEGEN | LINA GOETHALS | LOTTE MERTENS |
 MARGOT FRANCKX | MAXWELL VORMEZEEL | MEREL HAVERKAMP | MILA
 DE JAGER | RABIATOU JALLOH | SILKE RAMAEKERS **COVER & BACK**
 LOTTE MERTENS **LAY-OUT** LENA VERCAMMEN (VERANTWOORDELIJKE)
 | ANNE-MARIE DIMITROV | BJORN DE BUSSCHERE | KAAT HEYLEN **PR**
 LAURENS VERHAEGEN (VERANTWOORDELIJKE) **SOCIALE MEDIA** ANNE-
 MARIE DIMITROV (VERANTWOORDELIJKE) | ELENA CEUPPENS | ELINE VAN
 DE WEYER | SAMUËL VAN DAM | STIJN CRICK **BOEKHOUDING** LAURENS
 SEVERIN **IT** ARON BAUWENS **DRUKKERIJ** GAZELLE

dwars is het redactioneel onafhankelijk studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt minstens drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op de campussen van UAntwerpen. Op www.dwars.be vind je met stevige regelmaat nieuwe content. Dit nummer werd afgesloten op 30/11/2025.

Vragen, opmerkingen en suggesties alsook lezersbrieven zijn van harte welkom. Anonieme brieven komen niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen. Gelieve niet te sluikstorten.

Oplage: 1.500 exemplaren. V.U. Thijs van Dam, Prinsesstraat 16, 2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ werving@dwars.be

